

Giới thiệu Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân

Đường Đường là một Cuồng Long tướng quân uy chấn thiên hạ, một mình xông pha ra sa trường chặt đầu tướng giặc, mang lại nhiều chiến công hiển hách cho Đại Đường. Nhưng cho đến ngoài ba mươi hấn vẫn muốn sống một mình mà không cần nữ nhân đến quấy rối, vì cơ bản cuộc sống hiện giờ khá tốt.

Nhưng được hoàng thượng tứ hôn với Thiên kim tướng quốc, Nam Như Ý. Tướng chừng như mình sẽ lấy được một tuyệt sắc giai nhân, biết hầu hạ tướng công, công dung ngôn hạnh. Nhưng Cuồng Long tướng quân đã nhầm khi lấy phải một nữ nhân đánh đá làm loạn cả một phủ tướng quân rộng lớn. Mời các bạn đón đọc truyện Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cuối năm, nước Đường luôn cử hành lễ tế trời mỗi năm một lần, cảm tạ thiên tử trời ban một năm qua cả nước từ trên xuống dưới an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an.

Quốc chủ nước Đường dẫn văn võ đại thần dâng hương trước tháp bài thiên, đợi đến khi tất cả nghi thức hoàn thành, hấn xoay người nhìn hai trợ thủ đắc lực mà mình đặc chỉ.

Văn ái khanh có Nam tướng quốc, vũ ái tướng có Cuồng long tướng quân đánh trận sa trường công vô bất khắc * - Tư Mã Vô Úy.

(*) công vô bất khắc: không gì không công được, bách chiến bách thắng.

Hiện giờ thời đại thái bình, thân làm vua càng phải quan tâm thần tử, tướng quốc cưới Phủ Huyền công chúa, hạnh phúc viên mãn.

Không khó nhìn ra điểm này từ thái độ thỏa mãn của tướng quốc, mà Tư Mã Vô Úy đứng bên cạnh hấn dường như thiếu chút gì.

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, tất cả mọi người đều không tự chủ sẽ sợ tia sáng chói mắt này, chỉ có Tư Mã Vô Úy d1endan3quyd0m với một bộ áo giáp của quan võ đứng ngạo nghễ trước mặt mọi người, thân hình thon dài cao lớn hơn người bình thường, vẻ mặt khô ngô bức người, lộ ra khí thế dũng mãnh uy nghiêm.

Hấn có khí chất khiến người khác kính sợ.

“Tư Mã ái khanh.” Quốc chủ Long Ký Quang gọi hấn lại.

“Thần ở đây.”

“Năm nay ái khanh cũng đã ba mươi rồi?”

“Vâng.”

“Ồi, đây chính là chỗ làm thần bất mãn.” Nam tướng quốc chen miệng, quốc chủ và Tư Mã Vô Úy khó hiểu nhìn hấn.

“Tướng quốc, ái khanh có gì bất mãn?”

Nam tướng quốc mỉm cười nhìn nam nhân tốt nổi tiếng, “Nhớ ngày đó, thần tại triều đình tận trung với Hoàng thượng, đã từng được không ít thiên kim tiểu thư ưu ái, bây giờ đã cưới Phủ Huyền công chúa, là người không có giá trị nữa rồi, nhìn lại Cuồng Long tướng quân đã thành nam tử hán độc thân có giá trị nhất bốn quốc rồi.”

Quốc chủ nghe vậy không khỏi nở nụ cười, “Xem ra Nam tướng quốc ghen tức? Nếu không trăm ban thưởng thêm mấy nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, như thế nào?”

“Không, không, không, quốc chủ tha mạng, thần còn muốn về nhà!”

Ai chẳng biết tướng quốc có danh yêu thương thê tử, hơn nữa Long Ký Quang cũng sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì làm thương tổn muội muội mình.

“Đúng rồi, Tư Mã ái khanh có ý trung nhân chưa? Nếu như có, trăm thay ái khanh làm chủ, hoàn thành chuyện lớn cả đời, cũng để đền bù ái khanh mười mấy năm qua vất vả tận tâm tận lực thay nhân dân cả nước.”

“Quốc chủ, đây là trách nhiệm thần nên tận lực, không cầu bất kỳ hồi báo.” Tư Mã Vô Úy cung kính trả lời.

“Vậy sao có thể? Tướng quốc, suy nghĩ cùng trăm xem có thiên kim tiểu thư nhà nào có thể xứng với Tư Mã ái khanh. Nếu không phải nữ nhi của ta đã có ý trung nhân, ta thật sự muốn giao Tuyết Y cho Tư Mã ái khanh.”

Nếu có thể dùng quan hệ người thân để củng cố lòng trung thành của Tư Mã Vô Úy, đây là điều có lợi mà không có hại cho nước Đường.

Tin đồn nước Hạ từng phái mật sứ đến, muốn thu hút Tư Mã Vô Úy sẵn sàng góp sức cho đế quốc, đưa ra điều kiện có thể nói không làm lòng người động cũng khó.

Mặc dù hần nghiêm nghị cự tuyệt làm cho Long Ký Quang cảm thấy hết sức an ủi, nhưng lại không thể không dùng chỗ tốt tới lôi kéo một nhân tài hộ quốc.

Nam tướng quốc thấy rõ khổ tâm của quốc chủ, hần vội vã đưa lên một quyển gấm “Có, thần đã phí hết tâm tư mới lựa ra mười thiên kim vương phủ phong cách xuất chúng, tài mạo song toàn --”

“Tướng quốc đại nhân,” Tư Mã Vô Úy xen ngang cắt đứt lời hần, “Vô Úy không muốn thành thân, chỉ muốn dành cả đời làm nhiệm vụ vì quốc gia, cảm ơn tướng quốc và quốc chủ quan tâm.”

Hần nói rõ ý mình, trên thực tế, hần cảm thấy một mình vô cùng tốt, không cần để cho một nữ tử xa lạ tới nhiễu loạn cuộc sống yên tĩnh của hần.

Tư Mã Vô Úy liếc nhìn tướng quốc, vốn tưởng rằng tướng quốc sẽ biết khó mà lui; không ngờ sau một khắc --

“Hoàng thượng, người nhìn xem, thiên kim Truong ngự sử không tệ, nghe nói nữ nhi Lâm học sĩ là tài nữ --”

Tư Mã Vô Úy thiếu chút nữa rút kiếm giết người.

Hai người nam nhân này hoàn toàn không tôn trọng lời hần. Vừa rồi hần đã nói rõ không muốn kết hôn, bọn họ còn thảo luận nhiệt tình như vậy.

Giống như nữ nhi của bọn hần đang chọn trượng phu.

Đợi chút, một ý niệm tà ác dần hình thành trong đầu hần --

Hình như tướng quốc có một nữ nhi bảo bối đã mười sáu tuổi, xinh đẹp động lòng người, rất nhiều vương thân quốc thích định tới cửa cầu hôn làm một mối nhân duyên tốt, nhưng đều bị tướng quốc phu nhân sốt ruột thay nữ nhi trả về.

Nếu hần mở miệng muốn thiên kim tướng quốc, không biết Nam Như Ý sẽ có phản ứng làm rung động người khác như thế nào?

Nghĩ đến hần đường đường là Cuồng Long tướng quân, lấy vợ thà khuyết thiếu chứ không tràn lan, cũng không để cho hai người Hoàng thượng và tướng quốc vui trên nỗi đau khổ của người khác quyết định.

Nếu không coi hần là gì?

Con tức nhất thời khiến hần mở miệng nói ra lời đáng sợ --

“Nếu Hoàng thượng thật có lòng thành toàn, thần chỉ muốn cưới một người làm vợ.”

“Hả, là người phương nào?”

Cặp mắt Tư Mã Vô Úy như đôi mắt chim ưng sắc bén lóe ý cười ác độc, nhìn thẳng về phía tướng quốc.

“Thiên kim tướng quốc, Nam Như Ý.”

“Tướng quân hồi phủ.”

“Nhanh, nhanh một chút, tướng quân hồi phủ.”

Người làm trong phủ vừa nghe tướng quân hồi phủ, vội vàng bỏ công việc trong tay xuống, vội vàng vàng chạy đến trước cửa đại sảnh nghênh đón.

Người không biết nếu nhìn dáng vẻ bọn hạ nhân kính sợ như thế, có lẽ sẽ cho rằng bọn họ muốn nghênh đón một nhân vật tôn quý đáng sợ, nhưng trên thực tế đúng là như vậy.

Cho nên Tư Mã Vô Úy sẽ có danh hiệu “Cuồng long tướng quân”, tất cả đều bởi vì tính khí của hần.

Trên chiến trường hần đánh đâu thắng đó, thân kinh bách chiến, chưa bao giờ bị đánh bại, là một anh hùng truyền kỳ người ta nghe thấy sinh ra tâm lý sợ hãi.

Rời khỏi chiến trường, hần là người không nói nhiều, không thích có người quấy nhiễu riêng tư của hần, chỉ cần một ánh mắt nghiêm túc cũng đủ để làm người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong phủ tướng quân, hẳn chẳng những là chủ tử, còn là “Thần” trong suy nghĩ của bọn hạ nhân.

Ngoài đại sảnh, mặt Tư Mã Vô Úy giống như bị người thiếu rất nhiều tiền mà kêu to: “Tổng lão.”

Một lão nam tử vội vàng tiến lên chấp tay, “Tướng quân, có gì phân phó?”

Tư Mã Vô Úy hít một hơi thật sâu, cố gắng dẹp loạn cảm xúc cuồng loạn của mình.

Tổng lão thân là tổng quản hai đời, đương nhiên không khó nhìn ra chủ nhân lão nhìn từ nhỏ đến lớn gặp chuyện không vui.

“Chuẩn bị một chút, tân phu nhân sắp tới phủ.”

Tổng lão và những người khác mở to mắt, cảm cũng rớt xuống, giống như không tin vào lời tướng quân vừa nói.

“Tướng quân, cái gì – phu nhân cái gì?” Tổng lão nói xong cũng run lấy bầy, sợ đây chỉ là giấc mộng.

“Lão run cái gì? Chính là thê tử của ta, quốc chủ hạ lệnh gả thiên kim tướng quốc cho ta.”

Tư Mã Vô Úy phát hiện vừa nói xong, hiện trường im ắng, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt bị hù sợ, cứ ngó chừng hắn không thôi.

Chỉ có điều như thế nào đi nữa cũng không so sánh được với sự khoa trương của Tổng lão, nhìn mặt hắn giống như sắp phát bệnh tim.

“Tổng lão?” Hắn nhíu mày nhìn người giống như phụ thân khác của hắn, “Lão không sao chứ?”

Tổng lão đột nhiên vọt tới cửa lớn, quỳ một chân xuống, cảm kích không ngừng lay bầu trời. “Lão tướng quân, lão phu nhân, cảm ơn các ngài phù hộ, rốt cuộc tướng quân đã có ý niệm thành gia, chỉ cần cưới tân phu nhân vào phủ, mỗi năm sinh một đứa, tám, chín năm sau Tư Mã gia sẽ không sợ bị chặt đứt hương hỏa, thật tốt quá, thật tốt quá!”

“Nhưng ta không muốn cưới.”

“Vậy sao được?” Tổng lão không bỏ qua, “Tính toán tướng quân đã ba mươi rồi, Vương đại đầu ở sát vách cùng năm với tướng quân, đã sinh tám tiểu tử rồi.”

“Thân phận của ta là gì, Vương – gì đầu thân phận gì?” Tư Mã Vô Úy không vui giận mắng mỏ.

Sự tử hống của hắn khiến tất cả mọi người ở hiện trường đều nhảy lên, ánh mắt mọi người nhất trí mà muốn tổng quản nói cách khác.

Nhận được mong đợi của mọi người, Tổng lão lại háng giọng, “Đứng, đứng, Vương đại đầu chỉ là kẻ bình dân, sao có thể so với tướng quân?”

Cũng không sai lắm, Tư Mã Vô Úy nghĩ thầm, người đều thích nịnh hót ngay cả hắn cũng vô thức, người khác lại không dám tới gần hắn, cho nên trước mặt chỉ có Tổng lão có thể nắm được nhược điểm của hắn.

“Vậy nói tới biểu ca bà con xa của tướng quân đi, hắn cũng lấy vợ sinh con --”

“Câm mồm!”

Gầm lên giận dữ, mọi người lại nhảy lên.

“Ta chỉ nói không muốn lấy, không phải không lấy, trừ phi ta không cần đầu ta nữa.”

Kháng chỉ là tội khi quân, sẽ chém đầu.

Huống chi hắn hoàn toàn trung thành với quốc chủ, tuyệt đối không làm chuyện kháng chỉ chống lại quân chủ.

“Vậy – tướng quân, ý của tướng quân là --” Tổng lão mong đợi nhìn Tư Mã Vô Úy.

Hắn bắt đầu dĩ vãng, “Thôi, chuẩn bị cẩn thận nghênh đón phu nhân tướng quân đến.”

Hy vọng nàng không di truyền tính giao hoạt của phụ thân, kiêu căng của mẫu thân mới tốt, nếu không – khó bảo toàn hắn sẽ không huyên náo muốn giết vợ.

Mà ở một chỗ khác, bên trong phủ tướng quốc --

Long Huyền Vũ dùng cặp mắt đẹp nhìn chằm chằm tướng quốc không thôi, trong ánh mắt tràn đầy không vui và oán giận.

Nàng lại chưa nói bất kỳ lời nào, chỉ nhìn chằm chằm trượng phu mình cả đêm như vậy, ngay cả giờ dùng bữa tối cũng dời đi.

Tướng quốc cũng cả đêm không phản ứng như vậy.

Đợi đến khi hai người về phòng, bốn bề vắng lặng thì rốt cuộc có người không chịu nổi.

“Tướng công, sao chàng không hỏi ta tức giận cái gì?” Huyền Vũ kích động hỏi.

Tướng quốc cố ý giả vờ tỏ vẻ kinh ngạc, “Thì ra nàng đang tức giận, ta còn tưởng rằng cả đêm nay ánh mắt nàng rơi toàn bộ lên người ta, là bởi vì ta càng lúc càng đẹp trai!”

“Nam tướng quốc, ta thật sự giận đó.” Hai người đều là lão phu thê rồi, nhưng hắn vẫn thích trêu chọc nàng, giận đến mức trên mặt nàng nhiều nếp nhăn hơn.

Trên thực tế, năm tháng đặc biệt ưu ái Phủ Huyền công chúa Long Huyền Vũ, cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên dung nhan khuynh thành của nàng, ngược lại tăng thêm vẻ thanh thực quyến rũ thướt tha của nữ nhân.

Về quyền rũ này khiến cho tướng quốc càng phải giữ chặt ái thiếp của mình, càng thêm thương yêu nàng, chỉ sợ nàng sẽ so sánh hắn với nam nhân trẻ tuổi, bị nam nhân xuất sắc hơn bắt cóc.

Nhất là mười năm trước, hắn từ trong miệng Huyền Vũ nghe được nàng khen ngợi Tư Mã Vô Úy, lúc này mới đột nhiên nhớ ra tuổi của ái thiếp mình không kém nam nhân kia bao nhiêu.

Tuổi tác đã trở thành vết thương trí mạng đáng sợ nhất của hắn – đường đường là tướng quốc.

Từ đó, tướng quốc cố gắng tìm thiên kim trong sạch giới thiệu cho Tư Mã Vô Úy; ai ngờ tiểu tử thúi kia ai cũng không chọn, ai cũng không thương, vừa mở miệng đã chỉ đích danh bảo bối của mình.

Hắn ta thật độc ác.

“Ta biết rõ chàng đây là đang ăn dấm của Tư Mã, chỉ là cũng không thể vì thế mà gả nữ nhi cho một nam nhân hơn con bé mười bốn tuổi.”

“Hon mười bốn tuổi thì thế nào? Lão phu thương vợ trẻ!” Tướng quốc hơi nhạy cảm với số tuổi, giọng điệu cũng không được tự nhiên.

“Không cho phép, không cho phép, những lời này không được. Chàng nhất định không coi Như Ý là nữ nhi, cho nên mới qua loa tìm người gả con bé.” Nàng vừa nghĩ tới nữ nhi mệnh khổ của mình, nước mắt không khỏi tuôn ra.

Nhìn thấy nước mắt ái thiếp, tướng quốc vội kéo nàng vào trong ngực, bàn tay dịu dàng lau nước mắt cho nàng.

“Nàng đừng xử oan ta, nàng biết trong tính mạng của ta, nàng và nữ nhi đều là bảo bối quan trọng nhất.”

Lời của hắn khiến bất mãn trong lòng nàng biến mất, nàng tựa đầu mình lên vai trượng phu, tỏ vẻ đáng thương nói: “Nhưng tuổi của hắn --”

“Tuổi không ảnh hưởng, không phải ta cũng hơn nàng mười hai tuổi?”

“Nhưng thân thể của hắn --”

“Thân thể không cần lo lắng, hắn là tướng quân, ngày ngày đều rèn luyện thân thể.”

“Nhưng tính tình của hắn --”

“Tính tình của hắn đúng là hơi phiền toái --” Điểm này, tướng quốc cũng cảm thấy khó có thể ăn nói.

Huyền Vũ nghịch cổ áo của hắn, trong mắt d1end4n3quyđ0n lóe lên ánh sáng tự tin và đắc ý, nàng làm nũng, “Tướng công, đừng lo lắng, vừa rồi ta đã suy nghĩ kỹ, phát hiện Tư Mã tướng quân này, nếu không có nữ nhi của chúng ta ra tay, đúng là không có ai kiềm chế được hắn!”

“Có đúng không?”

“Dĩ nhiên.”

Nữ nhi do Long Huyền Vũ nàng sinh có gì không được?

Hơn nữa nàng đã thay đổi chủ ý, không phản đối hôn sự này nữa, ngược lại, nàng sẽ cố hết sức duy trì.

Bởi vì nàng muốn Như Ý gả cho Tư Mã Vô Úy, vững vàng bắt con cuồng long không vào khuôn phép này, thỏa mãn chút tinh thần nho nhỏ bên ngoài của nàng.

Tướng quốc luôn nhìn thấu tâm tư ái thiếp như trong lòng bàn tay cũng thấy rõ tư tưởng xấu của nàng, hắn lập tức xệ mặt xuống, không vui: “Nếu nàng định lợi dụng nữ nhi, ngày mai ta lập tức đi tìm Hoàng thượng, xin người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Huyền Vũ cười duyên rũ, đôi tay vòng lên gáy hắn. “Sao vậy? Ghen?”

“Nàng là nữ nhân của ta, không cho phép có ý nghĩ không an phận với những nam nhân khác.”

Nàng nhẹ nhàng đặt lên mặt hắn một nụ hôn, “Thật sao? Vậy tối nay có thể chứng minh cho ta xem không?”

Dám khiêu chiến hắn?

Tối nay nàng chết chắc.

Một tay tướng quốc ôm lấy ái thể nhỏ nhắn, nhanh chân đi vào phòng ngủ lớn.

“Tiểu Vũ, nếu ta không để cho nàng không xuống giường được, ta không phải Nam Thương Bách.”

Không bao lâu, bên trong nhà một mảnh xuân sắc vô hạn, mà ngoài cửa sổ lại có bóng dáng xinh xắn nhanh chóng chạy qua, biến mất trong màn đêm.

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ nghe được.”

Quyên nhi vội vàng vọt tới trước mặt tiểu thư, thờ không ra hơi.

Chỉ thấy một nữ nhân dáng dấp quốc sắc thiên hương, bệ nguyệt tu hoa * chậm rãi ngẩng đầu lên, cặp mắt đẹp trong trẻo gần như muốn câu hồn người.

(*) bệ nguyệt tu hoa: trăng núp sau mây, hoa xấu hổ. Trích trong câu “Trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa” để miêu tả sắc đẹp của tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc. Nếu Tây Thi có nét đẹp làm cá phải lặn (Trầm Ngư), Vương Chiêu Quân khiến chim nhạn mãi ngắm nhìn quên bay nên rơi rớt (Lạc Nhạn), Điều Thuyền đẹp đến nỗi trăng cũng phải khép, núp vào mây (Bệ Nguyệt, bệ ở đây là khép cửa, ngừng), thì Dương Quý Phi mỗi khi ngắm hoa, hoa đều rũ héo vì hổ thẹn (Tu Hoa, tu là xấu hổ, e thẹn). Nguồn wikipedia.

Khuôn mặt đẹp dễ như thùy tiên, thân thể xinh đẹp mảnh khảnh, khiến cho nàng giống như ra gió sẽ bị gió thổi đi.

Da thịt bóng loáng mịn màng như ngọc, khiến bọn nha hoàn từ trên xuống dưới trong phủ tướng quốc hâm mộ chết đi được, mọi người coi như cả đời không thấy ánh mặt trời, chỉ sợ cũng không cách nào bằng thanh ngọc khiết * giống như tiểu thư, trắng trẻo không tì vết.

(*) băng thanh ngọc khiết: trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1: (tiếp)

“Nghe được cái gì?” Giọng nói của nàng nhẹ nhàng mềm mại, không nhanh không chậm, giống như gió xuân thổi nhẹ.

“Lão gia và phu nhân nói quốc chủ ban tiểu thư cho Tư Mã Vô Úy, chính là --”

“Không cần phải nói, ta biết rõ hắn là ai.”

Nam Như Ý để quyển sách trên tay xuống đi tới bên cửa sổ lẳng lẳng nhìn hoa nguyệt quế đang nở dưới ánh trăng, mùi hương lẳng lẳng phiêu tán.

Quyên nhi đứng sau lưng tiểu thư, lẳng lẳng nhìn nàng. Một mái tóc đen dài đến eo tùy ý thả xuống, một bộ sa mùng màu trắng khiến cho tiểu thư mềm mại đang yêu, giống như đoá mai trắng đẹp dễ động lòng người.

Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư, Quyên nhi đã bị vẻ đẹp của tiểu thư làm cho rung động thật sâu.

Chỉ có điều, nhớ một câu nói, người không thể xem bề ngoài.

Đừng tưởng rằng nhìn dáng vẻ tiểu thư giống như lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi, tiểu thư kiên cường hơn bất kỳ kẻ nào, chỉ cần là đồ tiểu thư muốn có được, chưa có thứ gì không chiếm được.

Tư Mã Vô Úy, Như Ý âm thầm nhớ trong lòng đây không được coi là tên xa lạ.

Cả nước ai lại không biết xưng hô “Cuồng long tướng quân”, người nào không hiểu?

“Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy việc tứ hôn này không công bằng với tiểu thư.”

Như Ý quay đầu tò mò hỏi: “Sao lại không công bằng?”

“Nghe nói Cuồng long tướng quân kia hơn tiểu thư mười bốn tuổi, đây – gả cho lão nam nhân có phải quá uất ức tiểu thư không?”

Như Ý gật đầu, “Có đạo lý đó!”

“Hơn nữa nghe nói – tính khí hần nóng này, tiểu thư gả đi có thể bị chịu uất ức không?”

“Cũng đúng, lỡ như hần sẽ đánh nữ nhân, vậy coi như không xong.”

“Đúng vậy! Lại nói tiểu thư trẻ tuổi càng đáng giá, còn có người tài hoa để làm tướng công, gả cho một người hơn mình mười bốn tuổi, giống như hoa lài cắm bãi phân trâu, thật đáng tiếc.”

Quyên nhi càng nói càng cảm thấy tiểu thư quá đáng thương.

“Quyên nhi, vậy em nói ta nên làm thế nào? Có phải muốn chuẩn bị một sợi dây đến vừa khít, hai nháo, ba treo cổ, hay gói bọc quần áo, chuẩn bị trốn nhà xa ngàn dặm?” Giọng điệu bình tĩnh của nàng giống như gọi Quyên nhi chọn bộ y phục.

“Cái này –”

“Đơn giản chút, ta không muốn quá phiền toái.”

“Tiểu thư, em nói thật.”

“Ta cũng rất nghiêm túc!”

“Cái này – cái này –”

“Tốt nhất em nên nghĩ biện pháp ngăn cản hôn lễ này, tất cả ta đều nghe lời em. Trễ rồi, ta muốn đi ngủ,” nàng tao nhã ngáp một cái, “Nhớ phải nghĩ nhanh lên một chút, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.”

“Nhưng mà tiểu thư, việc này hơi khó – tiểu thư?”

Quyên nhi đứng tại chỗ nhìn tiểu thư đi vào phòng trong, không thể tin được tiểu thư lại ném củ khoai lang bóng tay này cho tiểu nha đầu như nàng?

Bây giờ nên làm gì?

Là muốn lấy cái chết ra kháng nghị, hay đào hôn cho nhanh?

Hai vấn đề không ngừng giao chiến trong đầu Quyên nhi, làm nàng suốt đêm không ngủ.

Mà Nam Như Ý lại yên yên ổn ổn nằm trên giường ấm áp ngủ thật ngon, hoàn toàn không để trong lòng chuyện hôn sự liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của nàng.

Buổi sáng hôm sau.

Khi Như ý ngủ một giấc ngọt như mật tỉnh dậy, rời giường duỗi duỗi lại eo nhỏ thì hai tay dùng giữa không trung. Nàng chớp chớp cặp mi dày, miệng nhỏ há to tròn mắt nhìn Quyên nhi trước mặt.

“Quyên nhi, có vẻ em – giống như cả đêm không ngủ?”

“Tiểu thư,” Quyên nhi nén lệ chạy đến trước mặt Như Ý rồi quỳ xuống, “Tiểu thư, Quyên nhi suy nghĩ suốt đêm, tóc cũng sắp đứt đứt, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được biện pháp từ hôn tốt, em thật sự dằn, ngu hết biết.”

Thấy dáng vẻ tự trách của nàng ấy, trong lòng Như Ý không nở, nàng tiến lên đỡ Quyên nhi dậy, sau đó dịu dàng nói: “Quyên nhi ngốc, ta đang nói đùa, em còn tưởng là thật?”

Cặp mắt đầm lệ của Quyên nhi lóe tia sáng không hiểu, “Tiểu thư, tiểu thư đang nói giỡn?”

“Em cho rằng ta có thể học nữ tử dân gian hoặc thiên kim quan phủ bình thường khác đào hôn, hoặc lấy cái chết ra chống cự sao?” Khóe miệng nàng chậm rãi nhếch lên thành nụ cười đắng chát, “Đừng quên thân phận của ta, phụ thân là tướng quốc địa vị cao quý, mẫu thân là Phủ Huyền công chúa, không được xảy ra bất kỳ chuyện xấu.”

Nàng xác định phải gả cho Tư Mã Vô Úy kia.

“Nhưng – nhưng –” sao tiểu thư có thể đùa bỡn nàng? Hại nàng tưởng lời vui đùa là lời nói thật, suốt đêm không ngủ, thật quá đáng.

Khi nàng đang định mở miệng biểu đạt nội tâm uất ức và kháng nghị thì đôi tay ngọc thon thon của Như Ý lau nước mắt trên mặt Quyên nhi. “Quyên nhi tốt của ta, sao em có thể đối xử tốt với ta như thế? Ta không đáng giá.”

Nhìn thấy một giọt nước mắt từ khóe mắt của tiểu thư chậm rãi lăn xuống, Quyên nhi có uất ức to lớn gì đều đã quên tất cả. “Tiểu thư, đừng như vậy, Quyên nhi mới không đáng giá đâu.”

“Không, từ nhỏ em đã theo ta, những năm gần đây, tình chúng ta như tỷ muội, hôm nay để cho em chịu uất ức, là ta không tốt –”

“Không, tiểu thư, là em không tốt –”

“Không, là ta thật quá đáng –”

Trong khi hai người đang nói một câu lại một câu, tướng quốc phu nhân đứng ở cửa một lát đã không chịu được nữa rồi.

“Đủ rồi, nếu như các người muốn biểu hiện tỷ muội tình thâm, vậy thì nghe ta có một phương pháp tốt.”

“Nương.”

“Phu nhân.”

“Như Ý.” Huyền Vũ tựa cửa, theo lệ cũ mà cho bảo bối của mình một cái ôm nhiệt tình.

“Nương, nữ nhi đã trưởng thành, ôm ôm ấp ấp hình như không tốt lắm.” Như Ý thẹn thùng nói. Nàng trợn mắt liếc nhìn Quyên nhi đang cười trộm ở bên cạnh.

“Nói cái gì! Con do ta ôm từ nhỏ đến lớn, ai dám nói?” Huyền Vũ với dáng vẻ cao cao tại thượng, tuyệt đối không thua đương kim quốc chủ.

“Nương, nương nói có phương pháp gì?”

Huyền Vũ cười đến gian xảo, “Phương pháp kia là một hòn đá hạ hai con chim, không có ai thông minh hơn nương của con.”

Thật sao? Như Ý và Quyên nhi cùng trao đổi một ánh mắt, trong nội tâm hiểu rõ ràng có người có thể kiềm chế được tướng quốc phu nhân này.

“Quyên nhi, người thay tiểu thư đi động phòng.”

Cầm Quyên nhi rút tại chỗ. “Động – động – động –”

“Động phòng.” Huyền Vũ tức giận nói nốt thay nàng ta. “Mà Như Ý con chính là nhất định phải đi bãi đường, sau đó trao đổi với Quyên nhi, làm nha hoàn hồi môn.”

“Nhưng mà, nương, tại sao?”

“Nha đầu ngọc, nương vẫn không yên lòng khi con phải gả cho nam nhân già đó, trước quan sát phẩm hạnh và – phương diện thân thể của hắn một chút, khụ! Có được không, có thể cho con hạnh phúc không.” Nàng nói xong cũng hơi ngượng ngùng.

“Cho nên nương muốn để Quyên nhi đi thí nghiệm trước?”

Như Ý vừa nói xong, bên cạnh lại truyền đến tiếng “Bịch”.

Hai người trợn tròn mắt nhìn Quyên nhi té xỉu trên đất, nằm ngang hình chữ đại. Trời ạ!

“Nương, em ấy bị kích thích quá lớn rồi.” Như Ý thì thào.

“Đúng là không trải việc đời, cũng không phải muốn giết nó, nữ nhi, nghe nương nói phương pháp tốt nhất trần đời –”

Như Ý nhìn Quyên nhi ngã thẳng tắp trên đất, hoàn toàn không nghe phương pháp mẫu thân nói ở bên tai nàng.

Sâu trong nội tâm có một âm thanh nói cho nàng biết, đây là một phương pháp – vô cùng thối nát.

Cuối cùng đã tới ngày Tư Mã Vô Úy cưới thiên kim tướng quốc.

Ngày ồn ào, khách quý tụ tập, gần như muốn dỡ nóc nhà phủ tướng quân ra.

Trên tiệc cưới, Tư Mã Vô Úy không khỏi lây nhiễm vẻ sung sướng của thân phận tân lang, uống nhiều mấy chén.

Dù sao cũng đã không thay đổi được thực tế, thân nhiên tiếp nhận đi!

Nghĩ như vậy, hần cũng thả lỏng suy nghĩ, bắt đầu uống rượu với tân khách.

“Đại ca, chúc mừng huynh, rốt cuộc hoàn thành chuyện lớn cả đời.”

“A Mạnh, cảm ơn, đến đây uống hết ly này!”

“Không thành vấn đề.”

Mạnh Hải, tả tướng trong quân, cùng với Thạch Tùng chính là hai huynh đệ tốt đồng sinh cộng tử trong quân đội với Tư Mã Vô Úy.

“Đại ca, a Tùng nói nếu không phải hần ở lại đóng giữ doanh trại, nhất định sẽ uống với huynh ba ngày ba đêm mới bỏ qua.”

“Được, bây giờ chúng ta uống phần của a Tùng.”

Khi hần cao hứng chuẩn bị cầm ly rượu lớn trong tay uống sạch thì Tổng lão nhanh hơn một bước cướp đi.

“Không được, không được, hôm nay bất kỳ kẻ nào cũng có thể say, chỉ có tướng quân không thể.” Lão vừa nói vừa uống ừng ực ừng ực sạch ly rượu lớn.

A! Rượu ngon!

“Tổng lão, lão dám cướp rượu của ta?” Tư Mã Vô Úy nắm chặt lấy lão đầu xấu xa không biết sống chết, rất có ý muốn dùng cổ áo xiết chặt lão.

“Không phải, không phải lão tốt bụng cần rượu thay tướng quân,” lão lại uống sạch một chén, còn sáng khoái ợ lên, “Đêm động phòng để tân nương từ vườn không nhà trông là hành động không cát tường, không đạo đức.”

“Ta thấy lão lấy cớ cho con tròng rượu của lão ăn đi?” Giọng nói của hần bật ra từ trong hàm răng.

Còn có thiên lý vương pháp không? Hạ nhân lại dám giành rượu với chủ nhân?

“Tướng quân, đừng nói nữa, nhanh đi làm chuyện tướng quân nên làm, chuyện uống rượu này do lão lo, đừng nhìn lão lớn tuổi, uống mấy thùng cũng không làm khó được lão.”

“Nói như vậy mới được, ta và lão uống rượu, ta thua lão không phải gọi ta là Tư Mã Vô Úy.”

“Được, nếu tướng quân thua, vậy trong vòng một tháng phải khiến bụng tân nương từ có tin tức, nếu không lão sẽ cáo lão hồi hương.”

“Nói được thì làm được.”

“Cạn.”

Tiếng ly rượu đụng nhau giòn vang, một già một trẻ đánh cuộc trước mặt mọi người.

“Tướng quân?”

Mạnh Hải còn chưa lấy lại tinh thần thì rượu trong tay đã bị Tổng lão đoạt mất, nhìn thấy lão ngửa cổ uống canh, hần có cảm giác muốn khóc.

Rượu của ta, người ta còn chưa uống --

Chỉ có điều, không sao, chắc vẫn còn, Mạnh Hải tìm rượu ngon khắp nơi, ai ngờ hần cầm một chén lại bị hai người uống đến không biết mình là ai cướp đi.

Chủ nhân và tổng quản uống rượu với nhau, những người khác cũng phải làm gì trợ hứng chứ.

Không bao lâu, mọi người lấy tỷ lệ mười ăn một tướng quân nhất định sẽ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Nếu như nói trong đại sảnh đang hùng hực, trong tân phòng cũng không thể yên bình.

“Oa! Oa! Oa!”

“Quyên nhi, em là đại cô nương, không cần phát ra tiếng khóc như tiểu hài tử.”

Như Ý mặc một bộ rực rỡ, chỉ có điều nàng cố ý ăn mặc mộc mạc, che giấu chút tươi đẹp bắn ra bốn phía, nhưng lại không giấu hết vẻ đoan chính trời sinh của nàng.

Nàng u buồn nhìn tân nương tử khóc đến hoa mắt, ngay cả mặt mũi cũng sắp nhìn không rõ.

“Đừng khóc, em xem mặt của em giống như hê, đội lát nữa hù tân lang cũng không tốt.”

“Tiểu thư.” Quyên nhi đưa tay nắm lấy tay áo tiểu thư. Tay của nàng run rẩy không ngừng, hại Như Ý cũng run rẩy không ngừng theo. “Tiểu thư – em – rất – sợ –”

“Không có cách nào, ai bảo em là nha đầu của ta, hy sinh vì chủ tử là vinh hạnh của em.”

“Tiểu thư, tiểu thư, em còn không muốn chết.” Nàng khóc sụt sùi cầu khẩn.

Mặt Như Ý “Ta cũng không có cách nào”, nàng an ủi vỗ vai Quyên nhi. “Yên tâm, cuồng long kia sẽ không đối xử với em như vậy, nếu như –”

“Nếu như có? Nếu như có sẽ sao đây?”

Như Ý ngẫm nghĩ, sau đó nghĩa khí nói với Quyên nhi: “Nói cho ta biết em thích hoa gì, thích ăn trái cây gì, ta để cho người chuẩn bị.”

“Oa!” Quyên nhi nằm trên vai Như Ý khóc òa lên, cho nên nói, khi nữ nhân ra đời bụng không giống, sinh mệnh cũng khác.

“Tốt lắm, ngoan, đừng khóc, có lẽ chuyện cũng không hỏng bét như em tưởng, có lẽ Tư Mã Vô Úy là một lão già, trên giường hán không được –”

“Cái gì không được!”

Gầm lên giận dữ vang lên ở cửa ra vào, ngăn lời Như Ý nói, cũng khiến Quyên nhi ngừng khóc.

Ánh mắt Như Ý thẳng tắp mà đón nhận ánh mắt điên cuồng không thuần phục kia, trong thời gian ngắn lại bị nam nhân cường tráng cao lớn này chấn động.

Ai nói hán là lão già vừa già vừa hỏng bét?

Hoàn toàn sai!

Nhìn khuôn mặt điển trai tràn đầy phong độ kia, ngũ quan hoàn mỹ giống như pho tượng, mà cặp mắt chim ưng xinh đẹp không thể tin được đang lóe tia sáng cực nóng, sống mũi thẳng, cằm kiên nghị khiến hán xem ra hơi cổ chấp, hung ác, cùng – tính tình.

Trong khoảng thời gian ngắn, Như Ý giống như bị trúng niệm chú mê hoặc, bị nam nhân trong nam nhân này hấp dẫn.

Mặt khác, Tư Mã Vô Úy dù bị uống quá nhiều rượu làm cho choáng váng, nhưng cũng hiểu được hai nữ nhân vẻ mặt kinh ngạc trước mắt, ai tương đối đẹp hơn.

Bước chân hán hơi không ổn mà đi đến trước mặt Như Ý, đưa tay nâng cằm xinh xắn của nàng lên. “Dung mạo ngời thật đẹp, giống như một đóa hoa – một đóa hoa nhỏ nở rộ trên vùng quê rộng lớn.”

Hán mê muội nhìn khuôn mặt rung động lòng người của nàng ấy, da thịt trắng nõn như ngọc, một dục niệm chạy như điên trong máu tràn ngập rượu của hán.

Như Ý hiểu nàng nên tức giận đẩy hán ra, nói cho hán biết tại sao có thể đùa giỡn nha hoàn trước mặt tân nương tử.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được hô hấp hàm chứa mùi rượu, nhiệt độ nóng rực cùng nhịp tim có lực của hán --

Lần đầu tiên, nàng ở trước mặt nam nhân hiểu rõ thân thể nữ nhân yếu đuối và mảnh khảnh.

Khi tia lửa giữa hai người giống như thiên lôi câu động địa hỏa * đã xảy ra là không thể ngăn cản thì Quyên nhi bị bỏ quên ở bên cạnh khiếp sợ phát tay giữa hai người một cái.

(*) thiên lôi câu động địa hỏa: 天雷勾地火 nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất)

Nghĩa bóng: Âm chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

“Này!”

Lúc này Như Ý mới bừng tỉnh, nàng đỏ mặt nhớ lại thân phận bây giờ của mình, vội vàng cúi đầu cung kính nói: “Tướng quân, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng.”

Gương mặt tuấn mỹ của hắn chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, khiến toàn thân Như Ý cũng không được tự nhiên.

Sao nam nhân này giống như một con sư tử mãnh liệt muốn một miếng nuốt trọn nàng vậy?

“Người nói không sai.”

“Vậy mời tướng quân cùng tiểu thư uống ly rượu giao bôi, nô tỳ cáo lui trước.”

Khi nàng lướt qua hần định đi về phía cửa thì Tư Mã Vô Úy bất thành linh túm lấy cổ tay nàng.

“Chờ một chút.”

“Tướng quân?”

“Luu lại.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Như Ý và Quyên nhi hai người trăm miệng một lời, không thể tin lời lỗ tai mình vừa nghe được.

Khi hai người vẫn không rõ tình trạng thì tân nương tử Quyên nhi lại bị hắn kéo một phát, sau đó giống như vứt rác đá một cước ra ngoài cửa.

“Rầm!” Một âm thanh đóng cửa thức tỉnh Quyên nhi bị dọa đến không cách nào mở miệng.

Đêm tân hôn, tân nương tử lại bị cự tuyệt ngoài cửa!

“Này! Tướng quân? Tiểu – Như Ý -” đợi chút, nàng gọi như thế nào?

Dù sao bên trong kia mới chân chính là phu nhân tướng quân, tiểu thư vẫn nên làm tròn nghĩa vụ động phòng cùng nam nhân của tiểu thư.

Quyên nhi đứng ở cửa suy nghĩ tròn vẹn hồi lâu, mới hạ quyết định.

“Tiểu thư, tự giải quyết cho tốt.” Nói xong nàng rung rung chạy đi trốn.

Mà Như Ý ở bên trong phòng không biết Quyên nhi đã bất chấp đạo nghĩa sớm bỏ chạy, mặt vẫn không đổi sắc mà một mình đối mặt với nam nhân uống rượu say.

Tỉnh táo lại, Nam Như Ý, bọn hắn sẽ giống như kẻ nát rượu nằm xuống ngủ.

“Tới đây, cởi quần áo giúp ta.” Tư Mã Vô Úy lớn tiếng ra lệnh.

“Vâng.”

Như Ý vội vàng tiến lên, đưa tay trắng trẻo như ngọc thay hắn cởi quần áo.

Trời ạ! Lồng ngực nam nhân -

Gương mặt Như Ý không tự chủ đỏ ửng lên, nhịp tim cũng theo lồng ngực phập phồng của hắn nhanh chóng nhảy vọt.

Nàng thiếu chút nữa không khống chế được ý nghĩ đưa tay đi vuốt ve bấp thịt chặt chẽ trên người hắn, trời ạ! Sao nàng lại có ý tưởng không đứng đắn như vậy?

Thật khó khăn coi đến khi chỉ còn lại một chiếc quần, nàng thu người muốn chạy, lại bị hắn dùng lực giữ hai vai.

“Bỏ chạy đi đâu? Đồi lại coi cho nàng.”

“Cái gì! Đến lượt ta – sao ta lại muốn coi? Tới nay là đêm động phòng hoa chúc của tướng quân -”

“Không sai, hơn nữa xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, lời này là nàng nói.”

“Ta -”

Nàng vừa định mở miệng, hần đã cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng như anh đào của nàng.

Cái hôn này khiến Như Ý rung động không thôi, nụ hôn của hần chính là khí phách, cật lực, thiêu đốt, hòa tan lực lượng muốn phản kháng của nàng.

Nàng gần như bị nụ hôn này bao phủ, ở trong khuỷu tay mạnh mẽ mà có lực của hần, nàng giống như choáng váng chìm chìm nổi nổi trong biển sâu.

“Cảm giác hôn nàng thật ngọt.”

“Không, buông ta ra, ngươi thật quá đáng.” Như Ý vừa nghĩ hần đẩy tân nương từ ra khỏi phòng trong đêm tân hôn, bí mật – đó! Không! Là quang minh chính đại ở chung một chỗ làm bữa với nha hòa, đã cảm thấy tức giận không chịu nổi.

Nếu hôm nay nàng thật sự mặc hỷ phục ngồi ở tân phòng chờ hần, người chịu đựng phần nhục nhã này chính là nàng.

Cao ngạo trong huyết quản sôi trào, tâm tình của nàng cũng bộc phát.

Nàng tát hần một cái nóng rát.

“Nàng dám đánh ta?” Giọng điệu bình tĩnh của hần khiến người khác sợ.

Dáng vẻ hung thần ác sát của hần, khiến lòng người sinh ra sợ hãi.

Hần đột nhiên túm lấy tay nàng, găm rú lên bên tai nàng: “Chưa từng có nữ nhân nào có thể động thủ đánh ta, nàng đáng chết.”

“A!” Như Ý bị sợ đến kêu to.

Tư Mã Vô Úy chuẩn bị trừng phạt nữ nhân không biết điều này thì cảm giác hoa mặt chóng mặt đánh tới, ghé tòm, cảm giác muốn ói ngừng cũng không ngừng được.

“Ta – sắp -”

“Ngươi định làm gì? Ngươi – a!”

Nàng tròn mắt không thể tin nhìn việc hần làm. “Sao ngươi lại có thể ói trên người ta? Thật buồn nôn!”

“Đây chính là kết quả nàng dám bắt kính với ta.” Hần cười đến hả hê.

“Lớn mật!” Như Ý núng nịu, quên mất mình chỉ là một tiểu nha hoàn, ít nhất là bây giờ.

“Lớn mật!”

Nụ cười nơi khóe miệng hần từ nhỏ biến thành lớn, sau đó chuyển thành cười to, “Lớn mật? Nàng dám nói hai chữ này, buồn cười quá, nàng không phải chỉ là một nha đầu.”

Nhục nhã làm mặt nàng đỏ lên, “Ngươi dám cười ta, ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi.”

Không bận tâm tới khí chất thù địch, nàng giống như mèo hoang nổi giận, liều mạng đâm lên lồng ngực hần.

Khi nàng cố phản kháng thì hần thối cười, trông mất tâm thúy nhìn nàng đâm đâm, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xé rách y phục của nàng.

“A, ngươi làm cái gì!”

“Nàng quá bẩn rồi, như vậy ta không ôm nàng được.”

“Nói cái gì! Ta bẩn do ngươi, hơn nữa ta còn chưa nói muốn ngươi ôm.” Nàng cắn răng nghiêng lợi kêu.

Nhưng trả lời nàng vẫn là tiếng cười sang sảng của hần, cùng với tiếng xé rách thanh thúy. Khi Như Ý cố gắng cứu lấy y phục của mình thì hần ôm nàng ném lên trên giường.

“A! Đau quá!”

Nàng lăn trên giường một vòng, ngay cả y phục cũng không kịp cứu đã bị Tư Mã Vô Úy dùng sức xé ra.

Lúc này nàng chỉ còn lại cái yếm thêu hoa mai màu trắng, theo ánh nến chiếu vào bóng dáng yếu điệu của nàng, nửa thân trần tỏa ra hơi thở ngọt ngào của da thịt.

Một cái yếm nhỏ bé gần như không che giấu được da thịt trắng nõn như ngọc của nàng, làm cho người ta có kích động muốn vuốt ve.

Hắn tháo trâm ngọc trên đầu nàng xuống, mái tóc dài tới thắt lưng lập tức tản khắp xuống dưới, bọc lấy đường cong thân thể là lướt.

“Chờ một chút, tướng quân, người không thể làm như vậy, người biết hậu quả đáng sợ bao nhiêu không? Nếu tân nương tử trong con tức giận chạy về phủ Tướng quốc, chuyện này truyền đến tai Quốc chủ, vậy người -”

Hắn đột nhiên nhảy một phát lên giường, nghiêng người dùng tay bưng lấy khuôn mặt hồng hào của nàng.

“Nàng bao nhiêu tuổi rồi hả?” Hắn thốt ra một câu làm cho người ta không rõ chân tướng vấn đề.

“Ta – người hoàn toàn không nghe lời ta nói sao!” Như Ý thở phì phò mà dùng lực ngăn cản hắn càng lúc càng đến gần thân thể.

“Thôi, dù sao bao nhiêu tuổi cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn nàng của ta.”

“Cái gì?!”

Ngay cả chạy trốn nàng cũng không kịp, chỉ cảm thấy môi nóng bỏng của hắn đè xuống.

Như Ý dùng sức giãy giụa, nhưng hai cánh tay cứng như sắt thép kiềm chế nàng, môi của hắn kiên định, bá đạo giằng xé nàng, đầu lưỡi như lửa nóng cường ép nàng nghênh đón hắn đi vào.

Nàng ý loạn tình mê đón lấy đầu lưỡi treu đùa của Tư Mã Vô Úy, cảm giác nụ hôn này dưới khát vọng của hắn càng trở nên tham lam

“Dừng lại, dừng tay.” Lòng của nàng cuồng loạn, thủ đẩy tay hắn ra, lồng ngực bần chác của hắn dán lấy nàng, Như Ý cảm giác mình như động vật nhỏ bị bức đến góc tường, lúc nào cũng có thể vô tình bị cắn nuốt sạch, rơi vào vực sâu muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Không, chưa có ai có thể kêu ta dừng tay, nếu ta kiên trì.”

Tư Mã Vô Úy nhớ lại trong đời hắn trước khi xuất hiện nữ nhân này, chưa từng có ai cao ngạo rồi lại vô cùng đáng yêu như nàng, mặc dù hắn biết mình say, có lẽ quá nhiều rượu làm nhiễu loạn lý trí và hành động của hắn.

Chỉ có điều, tối nay hắn nhất định muốn nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Người ta nói uống rượu sẽ làm sai chuyện lớn, đêm này đã nghiệm chứng trên người Tư Mã Vô Úy sống sờ sờ.

Tối hôm qua uống rượu chẳng những liều mạng mất lý trí của hắn, cũng liều mạng đánh rớt một đời anh danh và tiền đồ của hắn.

Hắn ấn huyết thái dương đau nhức, cố ý không để ý tới Tổng lão mặt kinh sợ giống như thấy quỷ.

Sau khi Tổng lão vào tân phòng, nhìn thấy tất cả, cả người giống như pho tượng, cứng đờ bất động.

Thật lâu --

“Nếu tối hôm qua động phòng cùng tân lang không phải tân nương tử, vậy tân nương tử ở đâu?” Tổng lão cảm thấy mình sắp té xỉu.

Ánh mắt mọi người rơi lên người Quyên nhi ở bên đang trộm ngủ gật, nàng giống như không nghe thấy vấn đề Tổng lão nói.

Như Ý đột ngột thốt lên ra lệnh: “Tiểu thư, nói chuyện!”

Quyên nhi giống như bị điện giật, vội vàng ngay ngắn đứng nghiêm, “Dạ.”

Hiện trường là một bầu không khí là lạ, trên mặt bốn người đều có vẻ bất đồng, hiện ra mỗi người đều có tâm tư riêng.

Như Ý thật muốn cắn rớt đầu lưỡi mình, sao lại không cẩn thận biểu lộ thái độ của chủ tử ra? Lỡ như bị nam nhân kia phát giác thì nguy rồi.

Nàng liếc trộm Tư Mã Vô Úy một cái, phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng. Như Ý bị ánh mắt nóng rực kia chấn trụ, vội vàng cúi đầu, tìm đập rẹn.

Ánh mắt Tư Mã Vô Úy rơi lên đôi môi hồng mềm mại của Như Ý, nhìn cảm xúc mãnh liệt của nàng đã lui gương mặt đỏ tươi mê người, trời ạ! Nàng thật

đẹp!

Hắn đã từng gặp rất nhiều nữ nhân, thậm chí cũng từng muốn họ, nhưng không có người nào vượt qua người trước mặt hắn.

Tất cả tối hôm qua hiện lên trong đầu hắn, rên rỉ nhiệt tình của nàng, thân thể quyến rũ gãy gọn, phù hợp với dáng vẻ thẹn thùng -

Thân thể của hắn không tự chủ được mà lại nổi lên biến hóa mãnh liệt, hắn lại muốn nàng.

Tổng lão không nhìn ra điểm khác lạ của Tư Mã Vô Úy, gắng gượng chống đỡ đầu đau đớn nói: “Tướng công! Tân nương có điểm nào làm người không hài lòng, người lại đuổi người ta ra khỏi cửa trong đêm tân hôn?”

“Nàng ta quá xấu.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

Đáng chết! Sao lại nói ra lời thật lòng rồi hả? Tư Mã Vô Úy thầm nguyên rủa mình trong lòng, uống rượu đúng là hại chết hắn.

“Này -” Tổng lão không nghĩ ra được lời phản bác, bởi vì sự thật dường như chính là như vậy, tiểu nha đầu hồi môn của tân nương xác thực là quốc sắc thiên hương, có được dáng vẻ khuynh thành.

“Oa!” Quyên nhi oa oa khóc lớn, Như Ý vội vàng vọt tới bên người nàng ta an ủi tỷ muội tốt của mình.

“Tướng quân, không ngờ ngài cũng chỉ là người chú trọng vẻ bề ngoài, nếu tướng quốc đại nhân và Hoàng thượng nghe được ngài lại bởi vì nàng -” Như Ý đưa tay chỉ Quyên nhi, “Không xinh đẹp lập tức vứt bỏ nàng bên ngoài, ngài sẽ có hậu quả gì, biết không?”

Tư Mã Vô Úy cười lạnh, “Dĩ nhiên, chỉ có điều, ta cũng không sợ.”

Không sợ? Như Ý mở to mắt, người đàn ông này thật sự dũng cảm hơn những người khác? Hay cố ý tỏ vẻ anh hùng mới có thể nói vậy?

“Bởi vì ta sẽ không thừa nhận ta có toan tính như thế, dù sao ta uống – say, không phải sao?” Hắn lẳng lặng nhìn Như Ý chăm chú, “Hon nữa ta cũng có thể nói với bên ngoài thần chí ta không rõ, cho nên không phải cố tình, cộng thêm nàng còn quyến rũ ta, ta thân nam nhân, hành vi của ta cuối cùng cũng sẽ được tha thứ.”

“Ngươi!” Như Ý tức giận đến không nói thành lời bất kỳ lời gì. Nàng quyến rũ hắn?

Tư Mã Vô Úy đi đến trước mặt Quyên nhi, tầm mắt khóa trên mặt của nàng, đưa tay捏 cằm nàng. “Ngươi đã gả cho ta làm thê, chính là thê tử của Tư Mã Vô Úy ta, tại gia tông phụ, xuất gia tông phụ, tin tưởng ngươi cũng hiểu đạo lý này.”

Quyên nhi dù vóc thể nào cũng nghe được uy hiếp trong giọng nói của hắn, hon nữa chẳng biết tại sao, nàng thật sự sợ hắn nhìn chăm chú vào mặt nàng, lạnh quá, thật vô tình.

“Ta đang nói chuyện, không phải ngươi nên đáp lại sao?” Giọng uy nghiêm của hắn khiến Quyên nhi sợ đến run rẩy.

“Ta – vâng” Quyên nhi trả lời cả lăm

Xem ra thiên kim tướng quốc này không được di truyền phẩm chất riêng của phụ thân mẫu thân nàng ta, hoặc câu nệ tam tông tứ đức nghiêm khắc làm hao mòn tính tình cũng như dũng cảm của nàng ta.

Nàng nhìn có vẻ như tiểu thê tử vàng vang dạ dạ, sợ hãi bất kỳ người nào cường thế hơn nàng.

Tư Mã Vô Úy không khỏi nhủ may đẹp, nàng không phải là thê tử mình thầm muốn, tuyệt đối không phải.

“Tướng quân, xin ngài không nên dùng giọng điệu này nói chuyện với – tiểu thư của ta, thân phận nàng cao quý, không chịu nổi bất cứ ai nói tổn thương, hoặc làm cho nàng chịu uất ức, may mắn đều không thể.”

Như Ý hiểu nha hoàn của mình chỉ cần bị một kinh sợ sẽ luống cuống, chuyện gì cũng không làm được, giấu không được, chỉ điểm này đã khiến nàng cảm thấy hao tổn tâm trí.

Chỉ có điều, nàng không hề có chút ý thức nào Quyên nhi sẽ như thế, tất cả đều bởi vì từ nhỏ đến lớn đã bị “Người nào đó” uy hiếp bức bách bó trí liên tục.

Tư Mã Vô Úy nhìn nàng chằm chằm, “Thật to gan!”

“A!”

Như Ý còn chưa phản ứng kịp, thực tế tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã bị đẩy một phát tụt vào trên ghế thái sư.

Nhìn đau đớn khi ngực đụng vào cọc gỗ đau đớn, nàng ngẩng đầu lên quát nam nhân thô bạo: “Ngài làm gì đấy?”

Âm thanh vang dội đánh vào trên mông nàng đã trả lời vấn đề của nàng.

“Thật là đau, ngài dám đánh ta?”

“Ta là chủ tử, có gì không dám? Không phải nàng chỉ là một nha hoàn, nơi này đâu đến lượt nàng mở miệng nói chuyện?” Hắc hung ác nói.

“Ta mới không phải – a!” Lời nàng còn chưa dứt, mông lại bị đánh xuống.

“Tiểu – Quyên nhi, tướng quân -” Quyên nhi vừa định mở miệng cầu xin tha thứ, lại bị Tư Mã Vô Úy lạnh lùng trừng mắt liếc, lập tức nuốt toàn bộ lời định nói vào trong bụng.

“Tiểu thư, không cần cầu xin hần, ta sẽ nhớ chuyện ngày hôm nay.” Như Ý một mặt nhìn Quyên nhi giả bộ thành thiên kim tướng quốc nói, một mặt hung hăng nhìn Tổng lão chằm chằm.

Bị ánh mắt giết người để mất tới, Tổng lão cảm thấy không giải thích được, lão không biết bởi vì lão là người của Tư Mã Vô Úy, cho nên cũng ký một bút lên lão.

“Tướng quân, công việc trừng phạt hạ nhân giao cho lão, không cần tướng quân phí tâm -”

“Không, nàng không giống, ta nhất định phải tự mình thuần phục nữ nhân này mới có thể.”

“Ta chết cũng sẽ không phục, lại nói người cho rằng người là chủ tử thì có thể muốn làm gì thì làm? Ta có thể trở về phủ Tướng quốc tìm mẫu thân ta, mẫu thân ta sẽ thay ta xả con tức này.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Như Ý nghĩ thầm, nguy rồi, sao lại kéo cả nương ra?

Tư Mã Vô Úy lại dùng lực đánh nàng, “Mấy tuổi rồi còn tìm mẫu thân?”

“Buông ta ra, người xấu!” Nàng thét lên, định giãy giụa đứng dậy, lại bị hắc hung dùng tay đè nửa người trên, ngay cả động cũng không nhúc nhích được.

“Tướng quân, ngài – xuống tay nhẹ chút.” Tổng lão hơi không nhẫn tâm.

Quyên nhi giống như ăn gan hùm mật báo đột nhiên vọt tới bên cạnh tiểu thư, nàng quỳ gối trước mặt Tư Mã Vô Úy, đưa tay nắm lấy tay đang giờ lên giữa không trung của hắc.

“Tướng quân, van cầu ngài không cần đánh.”

“Phu nhân, mặc dù nàng ta là người của phu nhân, chỉ có điều phu nhân cũng thấy đáng về vô lễ bất kính của nàng ta, nếu ta không đánh nàng đến khi nàng nhận sai, mặt chủ tử ta đây chẳng còn gì.”

“Người xấu, lão già chết tiết, ta vĩnh viễn không nhận sai!” Như Ý giống như nữ nhân phát điên chửi bậy.

“Không nhận sai, ta sẽ không ngừng đánh.” Dám mắng hắc lão già chết tiết!

“Đánh ta tay người cũng sẽ đau.”

“Vậy gia pháp hầu hạ.” Con tức của hắc cũng xông lên, “Tổng lão, đi lấy gia pháp.”

“Vâng.”

“Tư Mã Vô Úy, người dám!”

“Thật to gan, dám gọi thẳng tên ta, nàng không muốn sống rồi sao?”

“Có gan thì người giết ta, nếu không ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.”

“Được, bản thân tự tìm.”

Tư Mã Vô Úy xoay người, đưa tay rút bảo kiếm treo đầu giường, định đe dọa tiểu nha hoàn không biết trời cao đất rộng này.

Ai ngờ nàng ta không trốn cũng không tránh, ngược lại còn ưỡn ngực, ngẩng đầu lên, tỏ vẻ ta liều mạng với người.

Nàng cương quyết bướng bỉnh chọc giận hắc, kiếm sắc trên tay chuẩn bị đâm vào trái tim nàng thì lại nghe nữ nhân bên cạnh kêu một tiếng bi thương -

“Không thể, nàng ấy là thê tử của ngài, ngài không thể giết nàng.”

Không khí hiện trường lập tức nặng nề, Tư Mã Vô Úy dừng động tác, ánh mắt nhìn về phía Quyên nhi đang ôm tiểu thư khóc mãnh liệt.

“Ngươi nói cái gì?”

“Nàng mới là thê tử ngài phải cưới – thiên kim Tướng quốc Nam Như Ý.”

Cả người Tư Mã Vô Úy giống như bị người đánh cho một gậy, hấn nhìn chăm chăm Như Ý sắc mặt tái nhợt, ngồi dưới đất không nhúc nhích.

“Nàng -”

Vừa định hỏi cho rõ ràng thì lại thấy cả thân thể Như Ý chậm rãi ngã về phía sau, ngất đi

Lần đầu tiên trong đời nàng rõ ràng bị dọa đã ngất.

Trời ạ!

“Thật mất thể diện, đừng bảo con là nữ nhi Long Huyền Vũ ta.”

Trong căn phòng thanh nhã kín đáo ở phủ Tướng quốc, truyền ra tiếng khiển trách của thiếu phụ.

Hôm nay là ngày thiên kim tướng quốc về bên ngoại.

Một người biết mưu kế hoàn mỹ của mình bị hai thiên tài đập phá, Long Huyền Vũ giận đến dậm chân trong phòng, ánh mắt không ngừng do dự trên người nữ nhi của mình và Quyên nhi đầu đã sắp cúi chạm đất.

“Mất thể diện hơn chính là con lại bị dọa ngất rồi hả? Trời ạ!”

“Nương, chẳng những hấn đánh mông con, hơn nữa còn muốn giết con, cho dù ai cũng sẽ bị dọa ngất.” Như Ý chu miệng nhỏ nhắn uất ức mà kháng nghị.

“Hấn đánh mông con?”

Như Ý cắn môi dưới gật đầu.

Sao lịch sử trước kia nàng bị Tướng quốc đánh đòn lại tái diễn trên thân nữ nhi mình? Phu nhân Tướng quốc buồn bực, điểm này cũng di truyền sao?

“Nương, hấn thật quá đáng, con không muốn gả cho hấn.”

“Như Ý, con – Quyên nhi, ngươi lui ra trước.”

“Vâng.”

Quyên nhi rời đi, phu nhân Tướng quốc đi đến ngồi trước mặt nữ nhi mình, thương tiếc mà đưa tay sờ gương mặt nữ nhi. “Con đã là nữ nhân của hấn rồi, tất cả không thay đổi được, trong sạch của nữ nhân trắng được tất cả, vị trí phu nhân tướng quân của con cũng đã định.”

“Con – hiểu, nhưng hấn sẽ ức hiếp con, hấn hung dữ với con hơn nữa còn muốn giết con, đây là sự thực mọi người đều biết.”

“Như Ý, điểm này con không cần phải lo lắng, hấn sẽ không bắt nạt con nữa, nếu như hấn đã biết thân phận của con lại còn tôn thương con, nương tuyệt đối không tha cho hấn, huống chi bây giờ phụ thân con đang ‘uy hiếp’ hấn, tin tưởng hấn sẽ biết lợi hại nặng nhẹ.”

“Nhưng -”

“Trở lại bên người trượng phu con, ngoan ngoãn làm một thê tử.”

“Nương, cái này không giống với ban đầu nương nói với con.”

Mặt Huyền Vũ không khỏi đỏ ửng, nàng không được tự nhiên nói: “Đó là ta không suy nghĩ chu toàn -”

Cặp mắt đẹp của Như Ý mở to, nhưng mẫu thân vẫn tránh ánh mắt nàng, nàng búng tỉnh hiểu ra mà chỉ vào mẫu thân mình.

“Có phải bởi vì bị phụ thân phát hiện không, cho nên nương mới có thể phản bội chúng ta?”

Bị nói trúng bí mật phu nhân Tướng quốc cười xấu hổ, “Như Ý, nghe nương, trở lại phủ Tướng quân, nếu không truyền tới trong cung sợ rằng không tốt -”

“Con không về.” Nàng nói từng câu từng chữ, vẻ mặt kiên định khiến nàng nhìn có vẻ như một pho tượng sừng sững không dao động.

Huyền Vũ giật mình, không thể nào tin nổi vào lỗ tai mình.

Nữ nhi từ nhỏ đến lớn nghe lời nàng nhất lại phản kháng, không nghe lời nàng!

“Như Ý, ngoan, nghe lời.” Nàng hít sâu một hơi, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ bảo bối của mình.

Nhưng hiển nhiên Như Ý cũng không tiếp nhận.

“Con không về, con muốn lưu hân.”

Tính khí nóng nảy của phu nhân Tướng quốc cũng bốc lên, “Nữ nhi đã gả ra ngoài như tát nước, cho nên con lập tức đi về cho ta, trở lại nơi con nên ở.”

Như Ý tái mặt, bản thân không thể tin được mẫu thân lại đối xử tàn nhẫn và vô tình như vậy với mình.

Uất ức nước mắt sắp tràn mi, nhưng tự ái lại khiến mặt nàng không chút thay đổi.

“Nương không cần con, ghét con, được, con đi, chỉ có điều đừng vọng tưởng con sẽ như ý nguyện của nương.” Nàng hô to, sau đó không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

“Như Ý -”

Huyền Vũ định đuổi theo, lại bị người xuất hiện ở cửa ngăn cản.

“Phu nhân, để cho con đi.” Tướng quốc đi vào.

“Nhưng ta lo lắng đáng về con bé như vậy sẽ xảy ra chuyện.”

“Trượng phu của con bé sẽ chăm sóc tốt cho nó, nàng không cần lo lắng, ngược lại là nàng, phải lo lắng cho chính mình.” Hân đi từng bước một về phía kiều thể của mình, về mặt dữ tợn.

“Ta đã theo ý của chàng là yêu cầu nữ nhi.” Nàng lui từng bước một về phía sau.

“Nàng thiếu chút nữa phá hủy hạnh phúc của nữ nhi, toàn bộ bởi vì suy nghĩ kỳ quái của nàng, thân là trượng phu của nàng, nên đưa nàng quay về đường chính đạo, để cho nàng hiểu thân là một thể tử tốt, mẫu thân tốt nên có tâm tình và hành động gì.”

“Chờ một chút, ta -”

Nàng muốn mở miệng, lại bị Tướng quốc nhanh hơn một bước đẩy ngã lên giường phía sau, phản ứng không kịp nữa khi đi tới, hân đã giống như sói đói đánh về phía nàng -

Như Ý đã đi thật xa, thật là xa, dọc theo đường đi nàng chỉ giậm đùng đùng, không đếm xỉa đến ánh mắt tò mò của người đi đường.

Khi trên đường phố xuất hiện hình ảnh một cặp mẫu nữ sung sướng cười nói thì lòng của nàng bị nhéo đau một trận, nhớ lại vẻ mặt hung ác uy hiếp nàng của mẫu thân.

Toàn bộ đều trách hân – Tư Mã Vô Úy.

Nếu như không phải hân muốn Hoàng thượng chi hôn, nếu như không phải nàng xui xẻo bị chi điểm, nàng cũng không cần nổi lên tranh chấp với mẫu thân.

Cho tới bây giờ mẫu thân cũng không nổi mắng nàng hoặc nói chuyện lớn tiếng với nàng, kết quả lại bởi vì một nam nhân ghê tởm mà cho nàng sắc mặt.

Tư Mã Vô Úy, nàng tuyệt đối không thừa nhận nàng là của hân, tuyệt đối không!

Nhưng vào lúc này, đầu bên kia trên đường phố truyền đến xô xao ầm ĩ, Như Ý vừa ngẩng đầu lên lập tức thấy Tư Mã Vô Úy cười ngựa nhanh chóng chạy về phía nàng.

Nhìn dáng vẻ của hân nhất định đến tìm nàng về.

Nàng mới không cần trở về cùng hân.

Liếc nhìn bốn phía, nàng nhìn thấy một gian nhà trống, vội vàng chạy vào trốn, xem ra hân sẽ không tìm được nàng.

Tư Mã Vô Úy đã sớm thấy nàng trốn vào một gian nhà nhỏ, muốn tránh hân? Đừng hòng mơ tưởng.

Hôm nay theo nàng về thăm nhà bên ngoại, vừa vào cửa đã bị Tướng quốc uy hiếp không được bắt nạt bảo bối của hân, nếu không hậu quả khó lường được.

Có thiên lý * không?

(*) thiên lý: lễ trời, đạo trời, công lý

Người bị hại là hần!

Nếu Nam Như Ý không thiết kế hần, lại trời tính không bằng người tính để cho hần đưa sai nương tử lên đứng giường, nàng tính toán muốn để cho âm mưu hoang đường này kéo dài bao lâu?

Không! Hần không thể chịu được tướng một quốc gia mặc cho một tiểu nha đầu chưa dứt sữa đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Cho nên hần cũng không khách khí ở trước mặt Tướng quốc nhân mạnh nàng là phu nhân Tướng quân, sau này tất cả nàng đều thuộc về trượng phu của nàng.

Mặc kệ trước giờ nàng kiêu căng, được người che chở đến vô pháp vô thiên như thế nào, một khi gả cho hần, nàng nhất định phải ngoan ngoãn làm thế tử tốt của hần -

Cho dù trong phủ hay trên giường của hần.

Đi tới trước nhà, Tư Mã Vô Úy tiêu sái xuống ngựa tới trước cửa, uy phong凛凛 nhìn chăm chăm cánh cửa cũ rách.

“Phu nhân, cùng ta trở về.”

Bên trong không truyền đến bất kỳ tiếng vang gì.

Người bốn phía tò mò cũng dần tụ tập châu đầu ghé tai, Tư Mã Vô Úy càng cho rằng nếu mình không đánh thắng trận này, quả thật quá mất mặt rồi.

“Không cần tránh, ta đã thấy nàng trốn vào nhà này, nhanh, cùng ta trở về.”

“Không.” Tiếng Như Ý vang lên từ sau cửa.

Nàng cự tuyệt giống như một cái tát đánh lên mặt hần, làm thể diện hần mất sạch, mà người bên cạnh cười trộm càng khiến hần cảm thấy tức đến sôi gan.

“Nam Như Ý, ta cảnh cáo nàng -”

Một tiếng dây buộc cửa ngắt lời hần.

Hần ngậm ngẫn cả người, không thể tin chuyện nàng làm với hần.

Tiếng cười nhạo càng lớn khơi dậy cuồng nộ của hần, hần xông lên trước nắm lấy tay cầm cửa dùng sức lay động, rất muốn lay rơi cánh cửa này.

“Nam Như Ý, mở cửa.”

“Không.”

“Đừng vọng tưởng khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, tin tưởng ta, sự chịu đựng xưa nay của Tư Mã Vô Úy ta không phải sợ không có đủ, mở cửa, ngoan ngoãn về nhà cùng ta.”

“Không, đó không phải là nhà của ta, mặc dù ngoài mặt ta gả cho ngươi, nhưng trong lòng ta có đánh chết cũng không thừa nhận, ngươi đi đi, ta sẽ không về cùng ngươi.”

Tư Mã Vô Úy hung hăng nhìn chăm chăm cửa chính xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, tức giận nàng lại khóa hần ngoài cửa.

Một thế tử tốt sẽ không nói chuyện với trượng phu của mình như vậy, càng sẽ không khóa để trượng phu ở ngoài cửa, mặc cho người khác cười nhạo và thông cảm.

“Như Ý, có lời gì chúng ta về phủ nói, nơi này -” khước mắt hần liếc nhìn đám người xem cười hết sức ám muội, “Không tiện.”

“Không, chúng ta không còn lời nào để nói.”

Nữ nhân đáng chết, cho nàng ba phần màu sắc lập tức muốn mờ phùng nhuộm, hần ngang tàng rửa thắm một tiếng

“Nếu như nàng không ra, vậy ta đi vào.” Hần cắn răng mà nói ra, giọng nói tràn đầy vẻ uy hiếp đáng sợ.

Mà Như Ý ở phía sau cửa thấy hần nói như thế, vội vàng xoay người tìm đồ có thể chống cửa.

“A! Có cái bàn.” Nàng dùng hết sức mới kéo được cái bàn nặng nề, lúc này một tiếng động khổng lồ vang lên truyền đến từ phía sau nàng.

“A!” Nàng hét lên một tiếng, đột nhiên quay đầu lại rồi bị kinh hãi.

Hắn thế mà lại dùng đao bổ cửa, mặt mỉm cười đứng ngoài cửa.

“Về sau cửa nhà ta không thể dùng chất liệu này.” Hắn lạnh lùng nói.

“A!” Như Ý kêu lên, định lao ra từ bên cạnh cánh cửa, động tác của hắn nhanh hơn nàng, túm lấy cổ tay nàng.

“Muốn chạy trốn đi đâu?”

Hắn hơi thô bạo đè nàng lên tường, hai người mắt đối mắt, mũi đối mũi, đứng rất gần sát.

“Nàng vĩnh viễn không thắng được ta đấy, phu nhân.” Tư Mã Vô Úy quàng uy hiếp xuống, trông mắt đen có ánh sáng nóng bỏng.

“Nam nhân đã mạn, người thô lỗ, vô lễ, người đã mạn không hiểu thương hương tiếc ngọc.” Nàng liễu mạng giữa kêu to.

Giống như không chịu đựng được nữa, hắn nâng cằm xinh đẹp của nàng lên. Nàng kinh hoàng mở to hai mắt, cực kỳ giống động vật nhỏ bị kinh sợ.

“Ngươi – ngươi đừng làm loạn.”

Sợ hãi của nàng khiến Tư Mã Vô Úy có khoái cảm trả thù.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười tà ác, hai mắt hắn tỏa sáng, “Phu nhân, vì sao nhất định phải nhắc nhở ta nàng đã là người của ta? Cho dù thân thể trái tim hay linh hồn của nàng đều chỉ thuộc về mình Tư Mã Vô Úy ta, không thay đổi được sự thật đã phát sinh, nàng cần gì phải như con nít hết âm ỉ lại náo loạn, muốn hấp dẫn sự chú ý của ta, nàng có thể dùng cách tốt hơn.”

Ngón tay của hắn chậm rãi vuốt ve môi trắng bệch run rẩy của nàng, không ngờ nhìn gần như thế nàng cũng xinh đẹp khiến người ta nín thở, hắn mê muội chăm chú nhìn lên.

“Có người khác nhìn, ngươi tốt nhất buông ta ra.” Như Ý cố làm vẻ tỉnh táo.

“Hành động mới vừa rồi của nàng đã sớm để cho phu thê chúng ta xưng danh trong kinh thành, ta không sợ nếu để cho bọn họ truyền thêm tiếng xấu, dù sao chúng ta muốn mất thể diện thì cùng nhau ném.”

“Cái gì?! Không!” Nàng định quay đầu trốn tránh trừng phạt của hắn, nhưng đã quá muộn.

Đầu của hắn đã cúi thấp xuống, thật sâu, lưỡi nóng bỏng xâm nhập trong miệng nàng, tựa như đứa trẻ tham lam không ngừng thăm dò chỗ sâu trong miệng nàng, hấp thu tất cả của nàng.

Hắn cố ý trừng phạt nàng, nhục nhã nàng, Như Ý hoảng hốt nghĩ.

Bởi vì hắn không cho phép nàng rời đi hoặc trốn tránh, Như Ý cảm thấy mình sắp không thể hô hấp, gần như té xỉu ở trong khuỷu tay cường tráng của hắn thì hắn mới lưu luyến rời khỏi nàng.

Hắn thờ dài nói với nàng: “Nàng im lặng mặc ta sủng ái, đây mới là trách nhiệm và nghĩa vụ một phu tử nên làm.

“Ta biết rõ nên làm thế nào, tam tông tứ đức đã học, nhưng chỉ với bất kỳ nam nhân nào, vĩnh viễn không phải là ngươi.” Nàng hét lên giận dữ, tức giận khiến nàng không lựa lời mà nói, nhục nhã khiến nàng ăn ở hai lòng.

Lời của nàng khiến vẻ mặt Tư Mã Vô Úy lập tức trở nên thâm trầm, nàng sợ mình có thể đã dồn hắn đến cực hạn không?

Nếu như hắn động thủ đánh nàng, nàng hoàn toàn yếu ớt giống như đứa trẻ, không hề có sức chống đỡ.

“Xem ra ta nên để cho nàng hoàn toàn hiểu triệt để ta hy vọng nàng làm được gì, nếu không sau này làm sao ta có thể đối mặt với văn võ bá quan cả triều, bạn bè thân thuộc đây?” Hắn nhẹ giọng đùa cợt, nói bên tai nàng những lời khiến người ta run sợ. Tim Như Ý đập nhanh, thật nhanh.

“Ngươi định làm gì? Ngươi biết ngươi không thể đụng đến một sợi lông măng của ta – a! Thả ta xuống!”

Nàng bị biến thành bao cát gánh trên vai, áp bức nặng nề khiến cho nàng sắp phun thứ gì đó trong dạ dày ra.

Hắn tự tay đánh nhẹ trên mông nàng. “Ngoan ngoãn, đừng cãi.”

Lời của hắn khiến người xem chung quanh cười to một trận, Như Ý tức giận đến quai hàm phình to.

“Thả ta xuống.” Nàng liễu mạng giữa giữa, phản kháng, lại nhận được trừng phạt nhiều hơn.

Cái mông truyền đến đau đớn nói cho nàng biết đừng phản kháng nữa, nếu không sắp bị đánh nát rồi.

“Tư Mã Vô Úy, xem như ngươi lợi hại!” Nàng cắn răng nói, sau đó giống như món đồ bị hắn ném. Hắn lên ngựa, nhanh chóng rời khỏi đám người tò

mồ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Phủ Tướng quân.

“Nam Như ý, nàng không mệt sao?” Tư Mã Vô Úy không kiên nhẫn rống to với nàng, “Từ nãy đến giờ, nàng gầy dựa giống như một con ngựa hoang khó thuần phục, phản kháng, rốt cuộc nàng muốn thế nào mới bằng lòng ngoan ngoãn?”

“Thả ta đi, ta lập tức ngoan ngoãn.” Nàng hất cằm lên, một bộ dạng đầy khiêu khích.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hắn dùng lực bắt lấy bàn tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, nhanh chóng kéo nàng đi ngang qua hành lang, không đếm xỉa đến bọn hạ nhân đang tròn mắt há hốc mồm.

“Tư Mã Vô Úy, ta cảnh cáo ngươi...”

Trong chớp mắt, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, bởi vì cả người bị ném lên giường.

“Ngươi...”

“Nam Như Ý, ta cảnh cáo nàng, đừng chọc giận ta, nếu không hậu quả tự nàng gánh lấy.” Hắn tức giận nói với nàng, thân thể cường tráng không khách khí đè lên người nàng. Cùng với thân mình to lớn, nàng có vẻ mềm yếu, bất lực.

Hắn nói đúng.

Nàng không phản kháng lại hắn được.

Bất kể về sức mạnh hay trong hiện thực, nàng kháng cự không lại hắn, nếu hắn đối với nàng thế nào, không có ai quản, không có ai dám trông coi.

Ở thời đại này, thê tử chỉ có thể dựa vào trượng phu, trượng phu là ông trời của nàng, là chúa tể của nàng, nàng muốn thay đổi, đúng là ý nghĩ kỳ lạ.

Giọt nước mắt to như hạt đậu lặng lẽ chảy xuống khóe mắt nàng, làm cho con giận của Tư Mã Vô Úy bỗng chốc tiêu tán không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Như Ý?”

“Ngươi cười ta cũng được, cười lớn tiếng đi! Ta thua rồi, ta đánh không lại ngươi, ta vừa mới mắng ngươi, cái gì ta đều cũng...” Nàng nghẹn ngào nói không nên lời.

Hắn không nói thêm gì mà ôm nàng vào lòng, nửa người trên ngồi thẳng dựa vào đầu giường, hai tay ôm nàng thật chặt, giống như dự dỗ đứa bé.

Sự dịu dàng của hắn ngược lại làm cho nước mắt của nàng không cách nào khổng chế được chảy xuống.

“Ta rất xấu, không nên hung dữ với nàng như thế, nàng đừng khóc, được không?” Hắn dùng cách dụ dỗ trước nay chưa từng có đối với Nam Như Ý đang khóc sụt sùi trong ngực mình.

Nhưng hắn càng dụ dỗ, nàng lại khóc càng thương tâm.

“Như Ý, ngoan, đừng khóc, nàng khóc làm lòng ta đau lắm.” Hắn nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên, bốn mắt nhìn nhau, hai mắt đầm lệ của nàng thoát nhìn làm cho người ta thương tiếc không thôi.

“Đau lòng? Không phải ngươi hận ta sao?” Nàng nghẹn ngào nói, một chút cũng không nhìn ra đáng về mặt mẽ ngoan mạn vừa rồi.

Hắn duỗi ngón tay ra đặt lên môi nàng: “Ta không hận nàng, ta là Tướng công nàng yêu nhất, sao ta có thể hận nàng?”

Khi môi hắn bá đạo mà ôn nhu đến mức làm người ta muốn khóc hôn xuống môi nàng thì nàng đã quên phản kháng, đã quên hết tất cả, tâm trí của nàng dần dần bị nụ hôn của hắn làm cho trống rỗng.

“Ta muốn nàng, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng đã muốn nàng.” Hắn nói nhỏ, ánh mắt nóng bỏng.

“Nhưng khi đó người không biết chân tướng sự việc, hơn nữa người còn uống say.” Nàng thở dốc phản bác, thử dẹp bỏ tiếng tim đập như trống ngực, nhưng ánh mắt của nàng không cách nào dời khỏi.

“Một người nam nhân gặp được người nữ nhân mà hần khát khao, thì hần sẽ biết.” Tròng mắt đen của Tư Mã Vô Úy bùng cháy lên ngọn lửa dục vòng làm lòng người tan chảy.

Nàng cảm giác mình rất muốn, khát vọng, cái ôm của hần tràn đầy bá đạo, muốn thoát khỏi ngực hần là không thể nào.

Nàng cũng không muốn.

Ít nhất thời khắc này, nàng cũng không muốn làm như thế.

Như Ý không được tự chủ quyền luyến ngực hần, khi hần dụ dỗ, hôn môi, nàng giống như không còn là Nam Như Ý trước kia.

Chỉ là một nữ tử cần tình yêu.

Tư Mã Vô Úy cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi tái nhợt của nàng, giống như muốn dùng đôi môi nóng rực in lên môi nàng, để lại ấn ký khó phai mờ.

Nàng không kim lòng được vòng hai tay lên cổ hần, ngượng ngùng nhiệt tình đáp lại hần, ý loạn tình mê giữa hai người đã nhen nhóm thành tình cảm mãnh liệt.

“Để cho ta nói rõ cho nàng biết, nàng là được Hoàng thượng ban cho ta, liền thuộc về ta, chỉ thuộc về Tư Mã Vô Úy ta.”

Ánh mắt Như Ý sáng ngời nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau, có một tình cảm khó hiểu dần dần lan rộng ra.

Sáng sớm, cả phủ Tướng quân bao trùm trong bầu không khí nặng nề, tất cả mọi người đi đường đều yên lặng, cố gắng không đi đến gần người tạo ra bầu không khí đáng sợ kia.

Trong đại sảnh truyền đến tiếng rống giận cao vút.

“Đi tìm lập tức đi tìm cho ta! Một người đi ra ngoài từ trước mặt các người...Nàng không phải là một nha hoàn tùy tiện tiện, nàng là chủ tử của các người!”

Tư Mã Vô Úy với vẻ mặt đờ đàng sát khí đối mặt với một đám nha hoàn đang quỳ, các nàng được phái đi hầu hạ phu nhân, nhưng ngay cả người cũng không thấy bóng dáng đầu.

Vốn tưởng rằng sau khi trải qua đêm qua, hần có thể qua lại với Như Ý, một lần nữa bắt đầu cuộc hôn nhân xa lạ này.

Thậm chí còn...Hần đã từng nghĩ đến yêu thương một người thật tốt.

Tiếp nhận bản thân đã có thể tử, vận mệnh có vợ, nhưng hiển nhiên tất cả chỉ là do hần tự mình đa tình.

Bởi vì hần không cẩn thận một chút, nàng liền không thể chờ đợi mà trốn thoát.

“Quên đi, tự ta đi tìm..”

“Tìm được rồi, tìm được rồi, Tướng quân, tìm được phu nhân rồi.” Tổng lão thở hổn hển từ cửa lớn chạy vào đại sảnh.

“Người ở nơi nào?”

“Tại...Tại...” Hần lộ vẻ khó khăn nhìn Tướng quân, hy vọng Tướng quân đừng vì lời nói kế tiếp mà ngắt vì tức.

“Ở nơi nào?” Tư Mã Vô Úy muốn bóp chết lão đầu này.

“Phu nhân ở trong đại lao của nha môn.”

Trên đường đi, vẻ mặt của Tư Mã Vô Úy có thể dùng bốn từ “đờ đàng sát khí” để hình dung, Tổng lão cùng bọn gia đình đi bên cạnh cũng không dám phát ra âm thanh gì, miễn cho chính mình là người thứ nhất gặp nạn.

“Tướng quân, người... với phu nhân” Tổng lão muốn nói đừng trách móc nặng nề thì bị Tư Mã Vô Úy liếc một cái, lão lập tức ngừng nói.

Hần dùng sức捏捏 cái cổ nhỏ của mình, sau đó dùng sức lắc lắc, muốn lay tỉnh cái đầu ngu ngốc này của mình.

Bọn họ vừa đến nha môn thì Huyện thái gia đã đứng ở cửa ra vào chờ đợi, hé ra gương mặt tươi cười nghênh đón bọn họ.

“Tướng quân đại nhân đại giá quang lâm, thật làm cho gia môn nho nhỏ của kẻ hèn này vinh hạnh...”

“Cầm mồi!”

Một tiếng rống lạnh lùng làm Huyện thái gia lập tức ngậm miệng lại, trên gương mặt gầy yếu tràn đầy kinh ngạc, nhưng hắn nhanh chóng đổi lại vẻ mặt tươi cười.

“Ngươi nói nữ nhân kia ở đâu?”

“Tất nhiên hạ quan đưa Tướng quân đi gặp. Nữ nhân kia đúng là điên rồi, lại nói nàng là phu nhân Tướng quân, hay là thiên kim của phu nhân Tướng quốc, thật sự buồn cười, có đúng không?”

Huyện thái gia vừa nói xong, cảm thấy không có người hưởng ứng với hắn, ngược lại đều giương mắt lạnh lùng trừng liếc hắn, làm hắn không khỏi cười khan vài tiếng.

Thật không hổ là “Cuồng Long Tướng quân”, khí thế không giận mà uy đủ để khiến chân người ta nhũn ra, nếu như đối với địch nhân trên sa trường, nhất định càng làm người ta cảm thấy sợ hãi thêm.

Xem ra ít mở miệng để tránh làm cho hắn tức giận hơn nữa.

Huyện thái gia thu hồi nụ cười trên mặt, hắn không dám lại kéo dài, dẫn bọn họ đi đến đại lao.

Cánh cửa sắt lớn nặng nề được mở ra, đi vào một hành lang ẩm ướt, ánh nến sáng lập lòe, chiếu lên bóng dáng đoàn người, làm cho người ta có cảm giác sờn tóc gáy.

“Phu nhân bị giam trong này nhất định rất sợ hãi.”

Lời nói thì thoả của Tổng lão đánh vào lòng Tư Mã Vô Úy, hắn nhìn qua đại lao kinh khủng kia, cho dù một đại nam nhân bị nhốt vào cũng không chịu đựng được, huống chi là Như Ý.

Nàng nhất định sẽ sợ đến phát khóc sao?

Vì nghĩ đến cảnh nàng sợ đến phát khóc, cũng không có một người thân nào bên cạnh nàng, Tư Mã Vô Úy cảm thấy trái tim mình như bị bóp chặt.

“Nàng đang ở bên trong đó.”

“Mở cửa.”

Khi cánh cửa được mở ra thì hắn nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn ngồi trong góc phòng.

“Như Ý?”

Cả người Nam Như Ý chợt chấn động, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy nước mắt mờ thật to.

Tuy ở nơi ánh sáng hơi yếu, nhưng hắn có thể thấy được gương mặt tiều tụy của nàng, ngũ quan bởi vì sợ hãi mà vặn vẹo, mái tóc tán loạn như người điên.

Khi nàng nhận ra hắn thì giọt nước mắt to như hạt đậu từ từ lăn xuống.

“Tướng... Tướng quân...”

“Nàng không ở bên cạnh ta, đến nơi này rất tốt, có phải không?” Hắn phần nộ gằm nhẹ.

“Tướng quân.”

Nàng khóc lóc như một đứa trẻ nhìn thấy người thân nhào vào lòng hắn, khóc đến mức làm cho ngọn lửa giận trong lòng hắn biến mất.

“Nàng...”

“Cuối cùng ngươi cũng đến cứu ta rồi, ta rất sợ, bọn họ đều bắt nạt ta.” Như Ý khóc không thành tiếng chôn mặt ở trước ngực hắn.

“Nàng nhìn dáng vẻ của nàng đi, một chút cũng không giống phu nhân Tướng quân, đừng khóc.”

Tuy khẩu khí của hắn không ôn hòa, nhưng tay lại ôn nhu lau đi giọt nước mắt của nàng.

“Ta rất dũng cảm, là... Vừa rồi... Vừa rồi nhìn thấy ngươi... Ta không nhìn được...” Hai tay nàng ôm chặt hắn không buông, trong lòng hắn rất cảm động.

“Được rồi, có việc gì về phủ rồi nói.” Tổng lão cũng không chịu được mùi của đại lao âm u này.

Tư Mã Vô Úy định kéo nàng rời đi, nhưng nàng lại không động đậy.

“Làm sao vậy?” Hấn nhỏ giọng hỏi.

“Ta...” Nàng nói giọng mơ hồ.

“Nói cái gì? Ta không nghe được.”

“Ta nói, chân ta nhũn ra, không đi được, ôm ta đi.” Nàng đỏ mặt lớn tiếng nói, nhất định phải bức người ta nói như thế mới hiểu được sao?

Hấn muốn cười to, nhưng đón nhận ánh mắt giết người của người nào đó, chỉ có thể nhin xuống, mà những người khác cố nén không dám cười.

Tư Mã Vô Úy dùng một tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, không để ý đến ánh mắt của những người khác, xoay người rời đi.

Trước khi đi, hấn nhìn Tống lão: “Tống lão, giao cho lão.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Trên đường về phủ, Như Ý được Tư Mã Vô Úy ôm trong ngực, hưởng thụ ấm áp của hấn, vào giờ phút này lòng nàng tràn đầy cảm giác an toàn được người bảo vệ.

Nàng muốn vĩnh viễn ở trong lòng hấn.

Nhưng mà hiển nhiên Tư Mã Vô Úy không nghĩ như vậy, vừa vào phòng, hấn không khách khí chút nào ném nàng lên giường.

“Ôi, đau quá!”

Lời kháng cự của nàng còn chưa nói ra, gương mặt tuần tú của Tư Mã Vô Úy đã đến gần, cách mặt nàng vài phân.

Như Ý nhìn hấn, kinh sợ lần trước đã làm nàng rung động không ít, lúc này ánh mắt của Tư Mã Vô Úy khiến nàng nhớ tới mình vẫn có nguy cơ chưa hóa giải.

“Nếu hôm nay nàng không nói cho rõ ràng, ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.” Hấn cắn răng nói, đôi tay dùng sức bóp vai nàng.

“Không nên như vậy, ta cũng không cố ý, ta đuổi theo ‘meo meo’ của ta.”

“Meo meo gì?”

“Ta nói chàng cũng sẽ không hiểu.”

“Meo meo gì?” Hấn cất cao giọng hơn nữa dùng sức lay nàng, cho đến khi trâm cài đầu trên đầu nàng rơi xuống, mái tóc như mây giống thác nước rơi xuống.

Như Ý cảm giác mình sắp bị hấn lay rồi rồi, nàng không chịu nổi nói to: “Không cần chàng quan tâm, dù sao chàng cũng giống nam nhân khác, cho là cưới thê tử, chính là tài sản của chàng, không phải người rồi.”

“Không sai, hơn nữa còn là tài sản vô cùng tư nhân, không cho phép bất kỳ kẻ nào đụng.”

Hấn độc tài và bá đạo khiến lòng nàng bị thương, nàng đột nhiên giống con mèo nhỏ điên cuồng chụp lên mặt hấn.

“A! Đau quá.”

Lập tức trên khuôn mặt tuần mỹ của hấn lưu lại vết trảo đầm đìa máu, sắc mặt của hấn đáng sợ dọa người, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Ta thật sự không muốn bị ép giết thê tử.”

Hấn tiến lại từng bước một, lưng Như Ý đụng tường, con đường phía trước cũng bị thân thể cao lớn của hấn ngăn trở, hoàn toàn trốn không thoát.

“Là chàng, tất cả đều do chàng ép buộc ta.” Nàng run rẩy nói, đời này lần đầu tiên nàng có cảm giác mình muốn té xỉu rồi.

Mặc dù trước cũng té xỉu rồi, nhưng lần này nàng chắc chắn biết sẽ lại ngất đi -

“Không, ta chưa bao giờ chân chính ép buộc nàng, nhưng nàng để cho ta không có lựa chọn nào khác.”

Từ Mã Vô Úy đưa tay vuốt ve cổ mảnh khảnh đẹp mắt của nàng, cảm nhận mức độ nhanh chậm của mạch đập. Nàng sẽ sợ, sẽ sợ hãi đó! Vậy mới đúng chứ!

Không thể chỉ để cho lòng hấn rối loạn, thần hồn điên đảo, vậy không công bằng!

Từ lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng, đầu môi, dùng cặp mắt như nước long lanh nhìn thẳng hấn thì hấn đã hoàn toàn bị nét mặt sinh động của nàng mê hoặc.

Hơn nữa trên cơ thể nàng tỏa ra mùi thơm mê hoặc, cảm xúc mềm nhũn, như bàn tay vô hình trên choker lửa dục của hấn.

“Ta sẽ để cho nàng thấy rõ ràng nếu ta muốn nghiêm túc bức bách một người thì sẽ có bao nhiêu cứng rắn.” Trong mắt hấn lóe ra tia sáng kỳ dị, khi Như Ý còn chưa nghĩ được rõ ràng thì hấn đột nhiên cúi đầu, đôi tay nâng khuôn mặt nàng, ngăn lại môi nàng.

“Không -” Như Ý muốn giãy giụa, nhưng hấn vẫn không theo ý muốn của nàng, còn dùng thân thể cường tráng của mình ngăn chặn thân thể nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng không thể động đậy. “Không cần, buông ta ra.”

“Nàng kêu đi, cho dù rách cổ họng cũng không ai dám đến cứu nàng. Lại nói nếu nàng không sợ bị người nhìn thấy hai chúng ta thân mật.”

“Từ Mã Vô Úy, người lưu manh này -”

Hấn không chút nghĩ ngợi ngăn chặn miệng của nàng, cứng rắn xâm nhập vào trong miệng nàng, hấp thu nước miếng ngọt ngào của nàng.

“Lần trước ta không muốn đủ nàng, tối nay nàng phải thỏa mãn ta.”

Lần trước hấn thông cảm nàng quá mệt mỏi, dù sao thân thể mềm mại của nàng mới nếm thử việc đòi không chịu nổi tình lực hơn người của hấn.

Thế nhưng lần thứ nhất nàng thật quá đáng!

“Nếu có tình lực ra bên ngoài gây phiền toái cho ta, chẳng bằng ngoan ngoãn đợi trên giường hầu hạ Tướng công của nàng.”

“Người đừng si tâm vọng tưởng.”

“Thật sao?”

Khóe miệng hấn nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa, đột nhiên túm lấy cổ áo của nàng dùng sức xé ra. Như Ý muốn ngăn lại nhưng không cản được.

“Ghét, không cho phép nhìn.” Nàng vội vã dùng đôi tay che kín cảnh xuân bị lộ ra ngoài.

Hấn cười đến càng vui vẻ hơn, sau đó cời bỏ y phục trên người mình.

Như Ý len lén liếc nhìn hấn, cơ ngực có lực bền chắc, bụng bằng phẳng, làm nàng không nhìn được liếm nhẹ đôi môi khô khốc, buồn bực nếu toàn thân hấn trần truồng có phải nàng đã bất tỉnh không?

Trời ạ! Hấn có một vóc người thật tốt!

Từ Mã Vô Úy nhìn thấy nội tâm cách nghĩ của nàng, ánh mắt xấu xa nhìn nàng chằm chằm, “Cũng không phải nàng chưa từng nhìn đáng vẻ trần trụi của ta?”

“Nhưng không thấy rõ ràng -” Nàng đột nhiên che mồm, có kích động muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nàng trả lời như vậy chẳng phải tiết lộ nàng đang bí mật nhìn trộm hấn! Trời ạ! Để cho nàng chết đi!

Như Ý xấu hổ muốn chạy trốn, nhưng hấn đưa tay túm lấy tay nàng, đặt chúng lên trên ngực cường tráng của hấn.

Nàng ngẩng đầu lên, tầm mắt giao nhau với hấn, hơi thở của hấn nặng nề, dồn dập, giống như nàng.

“Người?”

“Chạm vào ta, Như Ý.” Hấn ra lệnh.

“Nhưng mà -”

“Nàng là của ta, ta có thể chạm vào nàng, nàng cũng giống vậy, bởi vì ta là nam nhân của nàng.”

Nam nhân của nàng!

Hai tay nàng che mặt, giống như gặp quái thú muốn tìm chỗ trốn đi.

Xem ra giai đoạn này còn quá sớm với tiểu thê tử ngây thơ của hắn, có lẽ lần sau sẽ dạy nàng.

Hôm nay cứ thỏa mãn khát vọng đã nhẫn nại thật lâu của mình đi!

“Như Ý, tới đây.”

Hắn đưa tay ôm lấy nàng bé bỏng vào trong ngực, sau đó cúi đầu che lại tiếng thét chói tai của nàng.

“Ừ -” Nàng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, đôi tay lần nữa bám lấy vai hắn, móng tay cắm sâu vào trong da thịt hắn, để lại dấu vết kích thích của hai người -

“Meo meo là con mèo nhỏ mấy năm trước ta nuôi, chỉ có điều Quyên nhi ngốc này làm mất nó rồi, nó là tâm can bảo bối của ta, kết quả, người biết không? Ta lại thấy nó ở cửa chính. Mặc dù dung mạo nó khác trước nhiều, nhưng chỉ nhìn vào ánh mắt nó có thể nhận ra nó là meo meo của ta. Ta đuổi theo, kết quả đuổi tới cửa tiệm, chủ tiệm kia nói mèo này của nữ nhi hắn, ta lý luận với hắn, nhất định đồ của người ta nên trả lại đúng không? Cho nên ta hết lần này tới lần khác không trả tiền muốn lấy mèo của ta về, nhất thời hơi tức giận, còn -”

“Đập phá cửa tiệm nhà người ta?”

Tư Mã Vô Úy cuối cùng động đậy tứ chi mệt mỏi của mình, hắn thở dài, giống như con báo đen lười biếng đuổi người ra, sau đó đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

“Hơi tức giận đã như vậy, nếu hết sức tức giận không phải đi giết người rồi hả?” Hắn vô cùng buồn ngủ nói nhỏ bên cổ Như Ý.

“Mới sẽ không đâu, tính cách của ta không hỏng thế kia, mặc dù phụ thân và mẫu thân rất thương ta, chẳng qua thân phận ta khác biệt, có rất nhiều chuyện bị hạn chế. Nhưng – không biết vì sao, sau khi gả cho người lại có cảm giác tự do, tại sao?”

“Ừ.” Hắn nhắm mắt tùy ý lên tiếng.

“Người nói đi, không được ngủ.” Nàng làm nũng, ngón tay kiên quyết vạch mi mắt hắn ra, không để cho hắn ngủ.

“Có lẽ là – ta sẽ thay nàng thu dọn cục diện rồi rầm. Như Ý, ngoan, để cho ta ngủ, ta rất mệt mỏi.”

Hắn dùng lực ấn lên mặt nàng một nụ hôn, sau đó không lên tiếng nữa.

Như Ý lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, khép chặt hai mắt, lông mi thật dài lưu lại bóng mờ khêu gợi trên mặt hắn.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở kéo dài có quy luật của hắn, nàng đưa tay cầm bàn tay to của hắn khẽ vuốt.

Ở bên cạnh hắn, nàng có cảm giác hạnh phúc muốn khóc, giống như lúc trước kia chưa gặp hắn, vui vẻ và hạnh phúc của nàng không trọn vẹn.

Nàng mê muội chăm chú nhìn hắn, trời ạ! Hắn thật sự là nam nhân xuất sắc chói mắt, năm tháng không lưu lại dấu vết tàn khốc trên người hắn.

Lại nói, hình như số tuổi giữa hai người không còn là vấn đề rất quan trọng, quan trọng là tâm ý của hắn với nàng.

Nàng đưa tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt hắn, trong lòng co rút đau đớn một trận.

Nàng nên kháng cự nam nhân y hệt anh hùng này như thế nào? Nếu như nàng khuất phục, có thể bị thương tổn hay không?

Như Ý chậm rãi đặt một nụ hôn lên môi hắn, nhẹ giọng hỏi – “Tư Mã Vô Úy, chàng sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với ta sao?”

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Hôm sau, ăn trưa xong, Như Ý ngồi trong sảnh chính, nghe Tổng lão báo cáo sự tình nàng phải biết, cũng nên xử lý.

Nàng không biết thân là phu nhân Tướng quân cũng phải xử lý chuyện nhà, nương nàng cũng sẽ đối mặt với tình trạng này sao?

“Phụ Tướng quân của chúng ta luôn kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối không cho phép chuyện chưa cưới đã sinh con, tư thông với nhau mất thể diện xảy ra. Phu nhân, thỉnh cầu người xử phạt nặng nề hai cặp nam nữ không biết xấu hổ.” Tổng lão bời vì tức giận mà mặt đỏ lên.

Như Ý nhìn một nam một nữ trầm mặc không nói quỳ trên đất, từ lúc vào cửa nước mắt thiếu nữ không ngừng, mà nam nhân cũng vẻ mặt buồn thiu.

“Phu nhân, Tướng quân có lệnh, mọi việc trong nhà do phu nhân làm chủ, người có tính toán gì không?”

“Tống lão, lão cho là như thế nào?” Nàng hỏi lão nhân hết sức kích động trước mắt.

“Đuổi cầu nha đầu và nam nhân không biết xấu hổ này ra khỏi thành, vĩnh viễn không cho phép bọn họ trở lại, cả đời lưu lạc bên ngoài, vĩnh viễn có nhà mà không về được.”

Như Ý nhú mày, nghi hoặc sao lão còn kích động hơn người trong cuộc?

“Nhưng mà, phụ thân, con và a Hào thật tâm yêu nhau.”

Một tiếng “Phụ thân” của thiếu nữ trả lời tất cả.

“Tống lão, thì ra nàng là nữ nhi của lão?”

“Lão không có loại nữ nhi không biết thẹn, chưa cưới đã sinh con.” Tống lão thở hồng hộc.

Như Ý cuối cùng hiểu sự phẫn nộ của Tống lão, cũng có thể nhìn ra từ vẻ mặt hai người trẻ tuổi trước mắt họ thật lòng yêu nhau.

Một đôi tình nhân thật lòng yêu nhau không nhận được sự chúc phúc của mọi người, quá tàn nhẫn.

“Vì sao không đồng ý để hai người bọn họ thành thân?”

“Bởi vì – bởi vì – bọn họ không thể.” Tống lão tỏ vẻ có lời khó nói.

“Tại sao không thể? Nam chưa cưới, nữ chưa gả.”

“Nam không có hôn ước, nhưng nữ lại -”

“Nàng ấy có người khác rồi!” Như Ý suy tư một chút, “Nói cho ta biết, ta có thể thay nàng ấy làm chủ.”

Bằng thân phận của nàng, tin tưởng có thể để cho đối phương đồng ý từ hôn, để cho người có tình có thể ở chung một chỗ.

Lại nói nữ nhân này đã có kết tinh tình yêu trong bụng – đúng rồi, không biết trong bụng mình có hay không?

Như Ý vuốt ve bụng mình âm thầm nghĩ, vì hải tử vô tội, nàng càng thêm ra mặt chủ trì công đạo.

“Tống lão, nói đi, nhà nào?”

“Tam thiếu gia Liễu phủ thành Tây.”

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Lại một lần nữa, cả tòa phủ Tướng quân bao phủ một bầu không khí nặng nề.

Trong đại sảnh có một nam nhân đáng sợ đang ngồi, cả người bắn tỏa ra khí thế bức người.

“Phu nhân đâu?” Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cơn giận sắp bộc phát.

“Phu nhân đâu?” Gia đình bên trái hỏi nha hoàn bên phải.

“Phu nhân đâu?” Nha hoàn phía trước hỏi gia đình phía sau.

Theo một cơn chấn động, một cuộc thảo luận sôi nổi, Tư Mã Vô Úy cảm thấy huyết thái dương đều đau.

“Câm mồm!”

Hắn gầm lên giận dữ, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại.

Đáng giận, thân là một thê tử không phải ngoan ngoãn ở trong nhà, là phải thêu hoa, hay là vẽ tranh, ở nhà chờ tướng công vất vả về nhà.

Trong tam tòng tứ đức đều nói một rõ hai ràng sao?

Rất dễ nhận thấy nàng không hề để ý.

Không quan tâm lễ giáo, hay là không quan tâm trượng phu như hần đây?

Trên mặt truyền đến một chút đau đớn, hần tự tay chạm vào vết cào do Như Ý để lại trên mặt, hại hần vào cung diện thánh dẫn đến không ít ánh mắt tò mò, mà Hoàng thượng rất hiếu kỳ.

Món nợ này chờ trở lại hần tính sổ một lượt.

Cửa lớn vang lên tiếng động, một gia đình chạy vào.

“Tướng quân, phu nhân đã trở lại.”

Tư Mã Vô Úy cắn chặt răng: “Về là tốt rồi.”

Lúc này hần tuyệt đối sẽ để cho nàng biết một việc, đó là hần là trượng phu của nàng, là chúa tể của nàng, hần không cho phép nàng ra ngoài, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong nhà chờ hần.

Như Ý vừa vào cửa thì nhìn thấy hần ngồi ở đại sảnh, dường như rất tức giận.

“Tướng quân?”

“Ta đói bụng rồi, phu nhân, nàng chuẩn bị bữa tối xong chưa?”

Như Ý ngẩn người, con tức này thật mãnh liệt, lạnh như băng, hơn nữa còn mang theo sự tức giận nồng đậm.

“Còn chưa có...” Nàng nhẹ giọng nói.

“Ta cũng đoán thế.” Tư Mã Vô Úy chợt đứng lên bước nhanh đến trước mặt nàng “Nàng có biết thế nào là làm một thê tử tốt không? Tướng công về đến nhà thì không thấy bóng dáng thê tử mình đâu, hỏi thăm người nào họ đều không biết nàng đã đi đâu, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, nàng bảo ta phải ăn nói cùng Tướng quốc như thế nào, làm sao để thỉnh tội với Hoàng thượng đây?”

“Người không cần lo lắng cho cha ta...”

“Sao lại không lo lắng? Đừng quên rằng tất cả họ có thể làm cho đầu của ta có thể tách rời cơ thể, nếu ta muốn giữ cái mạng này, nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, không để cho người khác chạm vào sợi lông của nàng.”

Sắc mặt Như Ý tái mét, hai mắt tròn to, vẻ mặt bi thương, khiếp sợ nhìn hần.

“Tại sao người tức giận như thế...”

“Không có tức giận, ta có tư cách gì tức giận chứ?” Hần lớn tiếng cắt đứt lời nàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, bên trong có ngọn lửa giận đang thiêu đốt: “Dù sao nàng cũng không cần quan tâm một trượng phu là ta, lúc trước thành thân cũng không phải cam tâm tình nguyện, hôm nay chứng minh cuộc hôn nhân này là quyết định sai lầm.”

“Nói xong chưa?” Nàng lạnh lùng mở miệng.

Như Ý không nói hai lời liền đưa tay cho hần một cái tát, cái tát vang dội làm mọi người thở dốc vì ngạc nhiên.

“Nàng dám đánh ta? Nàng không muốn sống nữa à?” Một tay hần bắt được cổ tay nàng, giống như hận không thể bóp chết nàng.

Nhưng nàng cự tuyệt kêu đau đớn, nàng còn có tự tôn, không chịu khuất phục.

“Sao ta không dám đánh người? Đừng quên người tự nói, không thể đụng đến ta, nếu không ta bẩm báo trong cung, người đừng nghĩ có ngày tốt lành.” Nàng oán hận nói.

Nhìn sắc mặt hần, làm cho nàng có cảm giác vui vẻ.

Hần cũng sẽ sợ!

Hần nên sợ, sau khi không biết tại sao tức giận với nàng, hần cũng nên chịu một chút giáo huấn.

Nhưng cảm giác vui vẻ này của nàng bị một loại sợ hãi thay thế.

“Nam Như Ý.”

Trông thấy hần giơ tay lên thì nàng ngăn không được cả người run rẩy, hần muốn đánh nàng.

Cắn chặt răng nhắm mắt lại, nghĩ thầm nếu hắn có can đảm dám đánh nàng, tốt nhất đánh chết nàng, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Tổng lão vừa vào cửa, nhìn thấy một tình huống nguy cấp này, vội vàng xông lên phía trước quỳ gối trước mặt Tư Mã Vô Úy.

“Tướng quân, hạ thủ lưu tình.”

“Tổng lão, lão đừng nhúng tay vào.”

“Tổng lão, lão đừng quản.”

Hai người trăm miệng một lời, vừa trừng mắt liếc đối phương, Nam Như Ý quay đầu đi chỗ khác, Tư Mã Vô Úy càng thêm nổi giận.

“Về phòng đi, không có mệnh lệnh của ta không được đi ra ngoài.” Hắn rít gào ra lệnh.

“Ta không muốn, không phải ngươi muốn đánh ta sao? Đánh đi! sao ngươi không đánh?” Nàng hást cằm lên, không phục khiêu khích.

“Về phòng chờ ta.” Lực đạo hắn bóp cổ tay nàng tăng lên, làm nàng đau đến kêu ra tiếng.

Như Ý chưa từng bị người nào đối xử như thế, lúc này tướng công nên bảo vệ nàng, che chở cho nàng lại vũ nhục nàng trước mặt người khác.

Hơi quá đáng.

Nàng dùng sức hất tay Tư Mã Vô Úy ra, lùi về sau vài bước, nén nước mắt nhìn hắn: “Tư Mã Vô Úy, ngươi sẽ hối hận khi đối với ta như thế.”

Nhìn đáng vẻ tan nát cõi lòng xoay người rời đi của nàng, lòng của hắn chợt chấn động.

Trời ạ! Hắn đang làm cái gì?

Hắn phát giận đối với nàng cảm giác như một tên lưu manh bắt nạt đứa con nít, cũng không có một chút vui vẻ nào.

“Tướng quân, vì sao người phát hỏa lớn như thế?” Tổng lão không hiểu hỏi.

“Ta đương nhiên tức giận, có người vợ mới cưới ngày ngày chạy loạn khắp nơi, không quan tâm tướng công mình có mệt hay không, đói bụng hay không, ta không nên mắng nàng sao?”

Tổng lão hiểu Tư Mã Vô Úy đói bụng nên gắt gỏng, nhưng không ngờ trở thành mất khống chế như thế?

Xem ra nguyên nhân làm hắn không khống chế được chính là phu nhân mới cưới này.

“Tướng quân, ngài hiểu lầm phu nhân rồi, phu nhân không quên ngài, chỉ có điều là vì chuyện của nữ nhi lão và Liễu phủ, phu nhân ra mặt cứu con gái và cháu ngoại, nếu không con gái của lão có thể bị người ta đẩy vào lồng heo...”

Tư Mã Vô Úy lẳng lặng nghe Tổng lão nói xong, tâm tình của hắn càng lúc càng tệ, càng lúc càng đau lòng.

“Chết tiệt!” Hắn khề nguyên rửa một tiếng, tức giận đập một đập lên bàn.

“Hơn nữa phu nhân còn hỏi lão ngài thích ăn cái gì nhất, lão nói là phao câu gà ở cửa cụ già lâu năm ở phố Bắc này. Ngài phải biết cửa tiệm này bán xong, có nói gì thì hôm sau cửa tiệm này mở cửa mới mua được, phu nhân cầu xin chủ cửa tiệm đã lâu, mới khiến cho ông chủ phá lệ nướng vài cây, nếu nói phu nhân không chú ý đến tướng công là ngài đây, có lẽ nàng ấy không cần ủy khuất chính mình đi cầu xin ông chủ cửa tiệm.”

Tổng lão vung tay lên, một đầy tó bùng đĩa phao câu gà nóng hổi lên.

Hai mắt Tư Mã Vô Úy nhìn chằm chằm vào đĩa phao câu gà, vừa nghĩ đến nàng không cười hắn thích ăn món này, ngược lại còn không nể mặt thay hắn cầu xin chủ tiệm.

Sao hắn có thể trách nàng không quan tâm đến hắn, một chút cũng không quan tâm đến phủ chứ?

Đáng chết! Hắn là cảm thù không thể tha thứ.

“Tổng lão, nàng nhất định hận ta chết, cả đời ta không có cách nào đối mặt với nàng.” Tư Mã Vô Úy ảo não cào tóc mình, trong lòng thầm mắng mình trăm ngàn lần.

Tổng lão không nghĩ như vậy, hắn vỗ vai Tư Mã Vô Úy, dùng giọng điệu an ủi nói: “Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, không phải người xưa có câu nói: 'Vợ chồng đầu giường âm ỉ, cuối giường hòa thuận' sao?”

Tư Mã Vô Úy chậm rãi ngừng đầu, chần chừ hỏi: “Có thể thuận lợi không?”

“Có thể, dựa vào Cuồng Long Tướng quân trên sa trường lấy một chọi một trăm là ngài, khí thế uy phong lẫm lẫm, còn có thể sợ một tiểu nha đầu sao?”

Cõi lòng hấn tràn đầy hy vọng rồi đi, tiến về chiến trường quan trọng trong sinh mệnh của hấn.

Tổng lão đưa mắt nhìn bóng lưng của hấn, bật thốt lên lời nói từ đáy lòng

“Tướng quân, tự giải quyết cho tốt, bởi vì ngài gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức, muốn thắng, có lẽ... Sẽ rất vất vả.”

Sau khi xông thẳng vào phòng, Như Ý để mặc cho nước mắt mình rơi xuống.

Lão già chết tiệt, tên nam nhân xấu xa, tự đại tự cường, cũng dám hô to gọi nhỏ với nàng! Nàng ngồi trên giường liễu mạng đánh vào gối đầu, giống như xem cái gối thành Tư Mã Vô Úy, nện thật mạnh vào để phát tiết nỗi hận trong lòng.

Nện một mồi, nàng nằm lý trên giường khóc nức nở một trận.

Đang lúc nàng khóc đến trời đất mờ mịt, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Như Ý...”

Là tên tự đại kia, lão già thích nằng chửi người, một tay Như Ý che ngực, hai mắt nhìn thẳng vào cửa phòng.

Nguy rồi, nàng đã quên khóa cửa.

“Không được vào.”

“Ta muốn cùng nàng...” Tư Mã Vô Úy ngừng lại, hai chữ xin lỗi nghẹn ở cổ họng nói không nên lời, “Nói chuyện một chút.”

“Không có gì để nói.” Nàng tức giận quát to, vừa lặng lẽ đi về phía cửa phòng, một tay nắm chặt chốt cửa, chuẩn bị khóa lại, để cho hấn ngủ ngoài sân cả đêm.

“Ta biết rõ ta hiểu lầm nàng, nhưng nàng có thể giải thích rõ với ta, ta không phải là người không hiểu lý lẽ.”

Vừa nghe hấn nói, Như Ý càng tức giận.

Không nói hai lời liền khóa chặt cửa lại, ngăn cách hấn ở bên ngoài.

Tư Mã Vô Úy trừng mắt nhìn cửa, thật lâu không nhúc nhích.

Chết tiệt, nàng khóa cửa nhốt hấn bên ngoài, trải qua lần dạy dỗ đó, hấn nghĩ rằng nàng không dám làm như thế.

Nhưng, hấn sai lầm rồi.

“Như Ý, mở cửa, ta phải nói chuyện với nàng một chút, không được nhốt ta bên ngoài cửa.” Hấn dùng lực nắm chốt cửa.

“Ngươi có thể lấy dao hoặc búa đến bẻ ra, dù sao ta không thể nào mở cửa cho ngươi có cơ hội đánh ta.” Nàng giận dữ trả lời.

“Chết tiệt, Ta thật lòng nói với nàng lời... Xin lỗi.”

“Ta không nhận, trước tiên ngươi đánh sau đó dùng kẹo đường dụ ngọt, ta không có gốc như thế.”

“Đường như người bị ăn cái tát là ta chứ? Nàng đừng vừa đánh vừa la làng.”

“Tóm lại, từ giờ trở đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa, chúng ta chia phòng ngủ.”

“Ta không muốn phải chia phòng ngủ.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hấn có thể từ, không muốn một thân một mình vượt qua nỗi cô đơn trong đêm. Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu hấn, hấn chợt giật mình đã quen có nàng làm bạn ngủ ban đêm.

“Nàng là thê tử của ta, có nghĩa vụ phải thực hiện trách nhiệm của người thê tử.”

“Ngươi đừng sợ buổi tối tịch mịch, ta sẽ bảo Tổng lão đi tìm nữ nhân cho ngươi.”

“Nếu như ta nói ta chỉ muốn nàng thì sao?”

Phía sau cửa là một cảnh trầm mặc.

“Như Ý...”

“Muốn ta cũng được, nhưng mà...” Nàng ngừng một chút, “Trước tiên ngươi phải có cách đi vào đã.”

Lần này người im lặng đối lại là Tư Mã Vô Úy.

Như Ý dán chặt tai vừa cửa để nghe động tĩnh của hắn, chỉ nghe thấy hắn chửi vài lời, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hắn đi rồi.

Như Ý trở về giường ngủ, cả người vô lực nằm xuống, chẳng biết tại sao, đối với việc hắn không có một chút kiên trì khiến nàng cảm thấy mất mát nặng nề.

Nàng không khỏi chán nản thất vọng, cuộc hôn nhân giữa nàng và Tư Mã Vô Úy chỉ là một trận tai nạn.

Trừ bỏ xếp đặt, hiểu lầm, khác khẩu không ngót, sẽ không khác..., có lẽ thân mật giữa hai người ít ra nàng cảm thấy không tệ lắm.

Ít ra ở đây nàng mới có cảm giác mình là thê tử của hắn, độc chiếm cánh tay khỏe mạnh và lồng ngực cường tráng của hắn, còn có nụ hôn cuồng dã của hắn.

Nói thật ra, bộ dạng của hắn có khí phách của một nam tử, hơn nữa thân hình hắn được giữ gìn rất khá, cơ thể săn chắc, cánh tay khỏe mạnh, là nam tử hán trong mắt nữ nhân.

Không thể phủ nhận, đối mặt với nam tử trong truyền thuyết và có lòng dũng cảm này, tuổi tác không còn là vấn đề giữa hai người.

Nếu tính tính của hắn không xấu xa như thế, có lẽ nàng sẽ có cảm giác động lòng đối với hắn.

Hơn nữa hắn đã bị nàng nhốt bên ngoài cửa rồi, cũng không có cách nào điều võ dương oai được.

Nhưng mà, nàng đặc ý không được bao lâu.

“Ầm!” Một tiếng động thật lớn làm nàng chột ngồi thẳng dậy, mở to hai mắt nhìn cửa bị mở ra. Không là bị bỏ ra.

Ánh mắt của nàng rơi trên bóng dáng cao lớn ở cửa ra vào, cả người hắn tràn đầy sát khí, trong tay hắn nắm chặt búa, bộ dáng khiến người khác run sợ.

“Ngươi là người ngang tàng bạo ngược sao?” Như Ý cố nén run rẩy nói.

Trên mặt Tư Mã Vô Úy tràn đầy tức giận, hai mắt đen phun lửa giận, hơn nữa nét mặt hắn nói rõ hắn muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Không, ta bị buộc phải bóp chết nàng.”

“A, cứu mạng!”

Như Ý thét chói tai nhảy xuống giường, chạy ra xa một khoảng cách với hắn.

“Nữ nhân đáng chết, tốt nhất nàng ở lại đây cho ta.”

“Không muốn!”

“Đến đây!”

“Mơ tưởng!”

Nàng liếc trộm cửa ra vào, trong lòng âm thầm muốn bước thêm vài bước, nhanh chóng có thể lao ra ngoài, trốn thoát khỏi tên nam nhân đang tức giận này.

Tư Mã Vô Úy nhìn thấu tâm tư của nàng, hắn lắc đầu: “Không, không, không, nàng đừng vọng tưởng chạy trốn trước mặt ta, ta không thể để chuyện này xảy ra.”

Sắc mặt của nàng bỗng chốc tái mét.

“Ta cảnh cáo ngươi...”

“Ta mới trịnh trọng cảnh cáo nàng.” Hắn bước từng bước đến gần nàng, mãi đến khi lưng nàng chạm vào vách tường, không còn đường lui.

Hắn dùng một tay bắt được nàng, một tay ôm cái eo mảnh khảnh của nàng, dùng sức kéo về phía mình.

“Đừng đụng vào ta.”

Như Ý không ngừng kháng cự, cả người không ngừng vặn vẹo, nhưng hắn vẫn dùng sức ép nàng trước ngực, ép buộc nàng phải cảm nhận nhiệt độ của hắn.

Cả người nàng không cách nào khống chế được nóng lên như thiêu đốt.

“Không được dùng giọng điệu này nói chuyện với ta, nàng đối mặt với trượng phu của mình, không phải là kẻ thù chết tiệt.” Hắn nắm cằm nàng lạnh lùng nói.

“Đối với ta, đều giống nhau.” Nàng quật cường bác bỏ.

Đôi mắt Tư Mã Vô Úy tà ác tràn ngập khiêu khích nhìn nàng, trong mắt hắn nàng là nữ nhân quật cường đáng ghét nhất.

Mà gần đây hắn không có sức chống cự đối với mỹ nhân.

Thực tế khi hai má nàng đỏ rực, tóc rối loạn cánh môi hồng khê run, dáng vẻ của nàng như thể thoát nhìn có lực hấp dẫn không thể kháng cự được.

Hắn quyết định không dễ dàng tha thứ nữa.

Nếu nàng cự tuyệt là thể tử của hắn, vậy đêm nay hắn phải ép nàng mở miệng thừa nhận.

“Tư Mã Vô Úy, thả ta ra.”

“Đừng nghĩ.”

Nói xong, hắn lợi dụng khí thế sét đánh ngang tai hôn lên môi nàng, dùng lực xâm chiếm miệng của nàng làm nàng không có cách nào chống cự được, ép buộc nàng mở cánh môi ra nghênh đón hắn.

Đầu lưỡi cực nóng cướp đoạt ý chí của nàng, cướp đi hơi thở của nàng, Như Ý cảm thấy một ngọn lửa nóng mạnh mẽ thiêu đốt người nàng, giống như muốn làm cả người nàng tan chảy,

Ý loạn tình mê khiến nàng quên phản kháng, tùy ý để hắn ôm nàng lên, bước đến bên giường.

Ga giường lạnh như băng như nước lạnh dập tắt lửa dục trong người nàng, cũng kéo lý trí nàng trở về.

“Bỏ ra, đừng đụng vào ta.” Hai tay nàng liều mạng đẩy hắn, nhưng vẫn không ngăn cản được đôi môi ngang ngược hôn lên cổ nàng, in dấu hôn trên đó.

“Nàng đừng chống cự, từ giờ trở đi, ta muốn mỗi buổi tối ôm nàng ngủ, hôn môi của nàng, mặt của nàng, mỗi một tấc da thịt trên người nàng.. Ta tuyệt đối không cho phép nàng nhốt ta bên ngoài, hoặc là... Lòng của nàng ở bên ngoài.”

“Không muốn...”

“Đêm nay ta không muốn nghe hai chữ “không muốn”, miệng anh đào của nàng chỉ có thể nói đừng có ngừng.”

“Đừng mơ tưởng.”

“Đừng ép ta không khách khí với nàng.”

“Ngươi dám?”

Hắn cười xấu xa: “Ta có gì không dám?”

“Không...”

Ngay lúc nàng chưa kịp nói thì hắn cúi đầu xuống hung hăng hôn lên môi nàng.

Như Ý cực lực trốn tránh, trong lòng điên cuồng la hét hắn dừng lại, nàng cự tuyệt tùy ý làm con rối của hắn.

Nhưng nụ hôn tràn đầy xâm lược của hắn làm nàng không cách nào mở miệng được.

Hắn như cố gắng dùng nụ hôn này nói cho nàng biết, hắn không chấp nhận nàng kháng nghị và ngăn cản.

Không có lợi ích gì, đồ của hắn nếu hắn muốn thì nhất định phải có được.

“Chúng ta yêu nhau, nàng đã là của ta, đây là chuyện không thể chối cãi, ta hy vọng nàng có thể tiếp nhận ta, khi Tư Mã Vô Úy ta yêu vợ.”

Nụ hôn của hắn không ngừng rơi vào cái cổ trắng như tuyết của nàng, trên mặt, còn dìm hàm răng nhẹ nhàng cắn vành tai đáng yêu của nàng, khiến cho nàng không được tự chủ run rẩy.

“Dừng tay, Tư Mã Vô Úy, chúng ta đang tức giận...”

“Ta biết rõ, ta cũng cố gắng xin lỗi với nàng!” Trong mắt hấn tràn đầy vẻ đói khát.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

Kích tình đi qua, Như Ý giống như con mèo thỏa mãn rúc vào trong ngực hấn làm nũng.

“Ta có thể mang thai không?” Nàng ngậy thơ hỏi.

Tư Mã Vô Úy không trả lời, nhưng mỉm cười nơi khóe miệng hóa thành cười to vui vẻ.

Tuyệt đối không ngờ tiểu thê tử của hấn lại ngậy thơ như thế, xem ra hấn thật sự dạy bậy nàng.

Hấn cười lớn ôm nàng chặt hơn, yêu thương nói: “Sẽ không, phải hôn miệng mới có thể.”

Hấn cố ý đùa nàng, thật đáng yêu.

“Hôn miệng -” Như Ý vội che miệng mình, ngay sau đó bật thốt ra một câu: “Về sau không cho phép chàng hôn ta.”

Lời của nàng khiến nụ cười trên mặt hấn đột nhiên biến mất, hấn nâng cằm nàng lên hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì ta không muốn mang hài tử của chàng!”

“Nàng nói gì?”

“Ta còn trẻ tuổi, không muốn sinh hài tử nhanh như vậy.”

Khi Như Ý còn chưa phát giác bản thân mình nói sai thì hấn sắc mặt lạnh lùng, đưa tay dùng sức túm lấy vai nàng, sức lực to lớn khiến nàng gần như đau kêu ra tiếng.

“Thì ra nàng không định sinh hài tử cho ta?”

“Ta -” Sắc mặt nàng trắng xanh, vội vàng lắc đầu.

Nhưng hấn vẫn giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, vẻ mặt lạnh lùng mà đối diện nàng, “Cho dù nàng nguyện ý hay không, nàng nhất định phải sinh, hơn nữa ta không nói ngừng, nàng cũng không được phép ngừng.”

“Ta không phải heo mẹ!”

“Đây là trách nhiệm khi nàng gả cho Tư Mã Vô Úy ta, nếu còn muốn giữ địa vị phu nhân Tướng quân này của nàng, ta khuyên nàng nên ngày ngày đeo dính ta một chút, xem có thể mang thai không.”

Nói xong hấn lạnh lùng liếc nhìn nàng, sau đó đứng dậy mặc quần áo vào, nén giận rời đi.

“Tư Mã -”

Như Ý muốn gọi hấn, nhưng không biết nên nói cái gì?

Nàng chỉ thuận miệng nói giỡn một chút, hấn cần gì thật tình như thế?

Lại nói, nếu bụng của nàng thật sự có hài tử của nàng và hấn -

Như Ý sờ bụng bằng phẳng của mình, không hiểu sao trong đầu có thỏa mãn và hạnh phúc.

Nàng tin tưởng dung mạo hài tử nhất định rất xinh đẹp, bởi vì dáng dấp của phụ mẫu hài tử cũng không tệ.

Nhưng -

Hấn tức giận, làm thế nào?

Như Ý phát hiện khi hấn dùng ánh mắt vô tình lạnh lẽo nhìn nàng chăm chú thì nàng hoàn toàn không cách nào chịu đựng.

Chỉ cảm thấy tim bị nhéo đau một trận.

Tại sao?

Chẳng lẽ nàng -

Yêu hấn!

Có không?

“Tiểu thư!”

“Quyên nhi!”

Chủ tớ mấy ngày không gặp vừa chạm mặt lập tức ôm đầu khóc rống.

“Tiểu thư, em rất nhớ người.”

“Quyên nhi, ta cũng rất nhớ em.”

Lời Như Ý nói không phải giả chút nào, từ sau lần trước gây sự một trận với Tư Mã Vô Úy, hấn không cho phép nàng tùy ý đi lại, cả ngày bị giam trong phủ, buồn bực đến chết rồi.

Trước kia còn có Quyên nhi ở bên cạnh giải buồn, bây giờ không có, cho nên có lúc cả ngày nàng cũng không mở miệng nói một câu.

“Đúng rồi, Quyên nhi, không phải nương ta không cho phép em tới đây à, sao bây giờ em lại xuất hiện ở đây?”

“Nghe nói cô gia tự đến phủ Tướng quốc yêu cầu, ngài nói tiểu thư có một mình rất buồn bực, tuyệt đối không vui vẻ. Tiểu thư,” Quyên nhi chần chừ một lúc mới hỏi: “Có phải tiểu thư và cô gia cãi nhau?”

Như Ý đi tới vườn hoa phía trước, lẳng lặng đưa mắt nhìn đóa hoa chập chờn trong gió, lâu sau mới mở miệng, “Nhất định là bất tự của ta và hấn không hợp, không thích hợp làm phu thê.”

“Tại sao?”

“Chúng ta vừa gặp mặt đã gây gỗ, hơn nữa mỗi lần náo loạn cũng rất nghiêm trọng, hấn không hiểu ta chút nào.”

Nàng không muốn náo loạn tiếp với hấn.

Càng náo, không biết tại sao, trong lòng nàng lại càng không sung sướng.

“Nhưng tiểu thư, giữa tiểu thư và cô gia đã là phu thê danh xứng với thực, muốn sống cả đời, náo loạn như vậy tiếp cũng không tốt lắm đâu?”

“Có cái gì không tốt? Nghĩ tới ta ở nhà người nào không dám ta nói gì nghe này, có cả nhà che chở? Mà ta mới đến đây mấy ngày, hai người chúng ta đã ẩu đả nhiều lần, ta sắp giống cao thủ võ lâm rồi.” Nàng bĩu môi không vui nói, một tay dùng sức giật hoa trước mặt xuống trút hận.

“Tiểu thư, có một câu phu nhân nhờ em nói với tiểu thư.”

“Nói cái gì?”

“Phu nhân nói tiểu thư nhất định phải nắm bắt được tâm cô gia, nếu không sẽ mất mặt phủ Tướng quốc, lại nói, cô gia là nam nhân cực kỳ có giá trị trong cung -”

“Đó là trước kia.”

“Không sai, nhưng một nam nhân có tam thê tứ thiếp cũng không quá.”

Ánh mắt giết người của Như Ý bắn thẳng đến tiểu nha hoàn, “Hấn dám!”

“Nếu tiểu thư vẫn náo loạn với cô gia, đây – có gì không dám?”

“Ta sẽ tự tay thiến hấn.” Như Ý cắn răng nghiêng lợi.

Nàng tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác chia sẻ trượng phu với nàng.

Vừa nghĩ tới trong ngực hẳn có nữ nhân khác nằm, tình cảnh này khiến nàng ghen ghét dữ dội.

“Tiểu thư, nam nhân đều hy vọng thể tử của mình dịu dàng động lòng người, mà không phải mỹ nhân lạnh lẽo hay nữ nhân chanh chua, tiểu thư thật hy vọng cô gia thay lòng ra ngoài tìm kiếm an ủi?”

“Hắn muốn thân thiết với bao nhiêu nữ nhân, ta đều mặc kệ, chỉ cần đừng phiền đến ta.” Như Ý ăn ở hai lòng hừ lạnh.

“Thật sao?” Quyên nhi chần chừ nhìn vẻ mặt vô cùng nhột nhạt của tiểu thư, quyết định dùng chiêu cuối cùng phu nhân giao cho nàng.

“Nghe nói tin tức tiểu thư và cô gia không hợp truyền vào trong cung, Hoàng thượng nói là đền bù, ngài tặng mấy phi tử cho cô gia làm tiểu thiếp.”

“Cái gì! Có chuyện này? Vậy cô gia nói thế nào?”

“Cô gia – là thần, không thể cãi lời quân chủ - a! Tiểu thư, tiểu thư định đi đâu?”

“Giết phu!”

Như Ý oán hận vút lại một câu như vậy, sau đó tức giận dùng đũa đi tìm Tư Mã Vô Úy, muốn hấn cho nàng một công đạo.

Quyên nhi nhìn theo bóng dáng của tiểu thư, đôi tay nắm chặt nhìn trời lâm bẩm: “Phu nhân, hy vọng chiêu này của ngài không bị làm hư.”

Như Ý vọt tới trước cửa thư phòng, gõ cửa cũng không mà xông thẳng vào.

Tư Mã Vô Úy ngẩng đầu khỏi văn kiện, vừa thấy người tới, hẳn khẽ mỉm cười với Như Ý.

“Phu nhân, có chuyện gì sao?”

Đáng chết, tại sao hắn mới có thể cười một cái khiến nhịp tim nàng dồn dập? Nam Như Ý, người thật đáng thất vọng!

Nàng tức giận má phẫn phồng lên, đặt mông ngồi trước mặt hắn, một câu cũng không nói, chỉ dùng trừng mắt trong suốt nhìn thẳng hắn chằm chằm.

“Ta không sao.”

Hắn quan sát nàng, lại cúi đầu chui vào trong văn kiện của mình, đáng vẻ không muốn truy hỏi tiếp nữa.

Thật quá đáng!

Lại dám coi thường nàng!

Như Ý lại cố ý di động mạnh cái ghế trước bàn của hắn, ý đồ gây sự chú ý với hắn.

Sao Tư Mã Vô Úy lại không biết nàng có lời muốn nói, chỉ có điều hắn cố ý giả ngu, để cho nàng mở miệng nói trước.

Ánh mắt Như Ý khóa trên gương mặt tuấn mỹ của hắn chừng một canh giờ, nàng mới hắng giọng, “Nghe nói Hoàng thượng tặng mấy phi tử cho người làm tiểu thiếp.”

Hắn nhú mày, có nghe nhầm không? Giọng điệu tiểu nữ nhân này giống như đang ăn dấm.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại thẳng tắp nhìn nàng chăm chú, “Nàng phản đối? Ghen?”

Nàng giống như bị nói trúng tâm sự đỏ mặt lên, mười ngón tay đan xen nhau, sắp vặn đứt khăn lụa trong tay.

“Ta không ghen -”

“Vậy nàng không cần hỏi tôi.”

Nàng không thể tin được hắn lại nói câu vô tình như vậy với nàng, Như Ý đứng lên nắm chặt quả đấm, không di động nửa bước.

“Nếu như – Nếu ta nói – Ta không cho phép.”

“Không cho phép cái gì?”

“Không cho phép người cưới tiểu thiếp, vĩnh viễn không cho phép.”

Hắn hơi trầm mặc, “Tại sao? Sợ người ngoài cười nàng đường đường là thiên kim Tướng quốc mà không chiếm được toàn bộ sủng ái của trượng phu, mất thể diện? Hay ghen tỵ với những nữ nhân khác chia sẻ quyền lợi của nàng, để cho ích lợi của nàng bị hao tổn?”

“Đều không phải vậy.” Như Ý có kích động muốn khóc, nàng rất muốn nóng giận với hắn, để cho hắn nếm thử đau đớn lòng đau như đao cắt này.

Tư Mã Vô Úy đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt nàng, một tay nâng cằm nàng lên, ép nàng đối mặt với hắn.

“Đều không phải? Vậy là cái gì? Nếu nàng không có cách nào làm một thê tử tốt, vậy ta tìm kiếm nữ nhân ở bên ngoài an ủi thì có lỗi gì? Lại nói, những người này là do Hoàng thượng – cậu nàng có ý tốt, ta không cách nào cự tuyệt.”

“Tại sao không được? Rõ ràng chính ngươi cũng muốn!” Nàng gào to.

“Đó là bởi vì kháng chỉ, sẽ chém đầu.” Hắn cũng tức giận gào lại.

Như Ý bị tức giận của hắn chấn động đến ngã vào ghế, nước mắt lớn chừng hạt đậu lăn từ hốc mắt xuống như từng viên trân châu bị đứt dây.

Nước mắt của nàng quất đau lòng hắn, để cho tâm địa sắt đá trong quá khứ của hắn bị hòa tan.

Mới đầu nàng cố gắng hít vào, muốn ngăn cản những giọt nước mắt cứng đầu cứng cổ này, nhưng lại không có tác dụng, nàng vẫn sụp đổ mà nhào vào trong ngực hắn khóc đặc biệt lớn.

“Tại sao ngươi muốn hung ác với ta, tại sao đối xử không tốt với ta? Không phải người ta nói thê tử lấy về để thương yêu sao, ngươi đều không có, vậy sao bảo ta dịu dàng với ngươi?” Nàng khóc sụt sùi mà đẩy toàn bộ sai lầm cho hắn.

Nghe nàng khóc không thành tiếng, Tư Mã Vô Úy đưa tay ôm đầu nàng, vuốt ve tóc nàng, mặc cho nàng phát tiết.

Nước mắt của nàng khiến trong lòng hắn sinh ra thương tiếc và dịu dàng vô hạn.

“Xin lỗi, đều là ta không tốt.”

“Đừng, đều do ngươi.” Nàng đau buồn lâu bâu.

Xem ra hắn giống như curi thê tử cứng rắn giống như tảng đá.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc của nàng cũng dần yếu đi.

“Như Ý!”

Hắn định đẩy nàng ra nhìn mặt của nàng, nhưng hai tay nàng ôm chặt hông hắn, không để cho hắn rời đi -

Giống như nha đầu sợi bị vứt bỏ.

Lâu sau, Như Ý mới nâng khuôn mặt khóc đến hoa mắt lên nhìn hắn, “Ta có thể học tập như thế nào để làm một thê tử tốt trong suy nghĩ của chàng.”

Nếu hắn nghe nói heo bay trên trời, chỉ sợ cũng không khiến người ta kinh dị bằng những lời nàng vừa thốt ra khỏi miệng.

“Nàng nói cái gì?”

Nàng buông hắn ra, mặt đỏ bừng mặt ngập ngừng nói: “Ta muốn trở thành thê tử tốt trong lòng chàng.”

Nhưng hắn không có bất kỳ phản ứng gì, Như Ý bỗng nhiên có cảm giác lạnh quá, giống như đời này chưa bao giờ có trống rỗng như vậy, mất thể diện quá.

Hắn không cần nàng nữa.

Hắn tình nguyện muốn những cung nữ dịu ngoan lại sẵn sốc kia, cũng không cần nàng.

Như Ý cảm giác nước mắt làm đau mắt nàng, nàng dùng sức đẩy hắn ra, xoay người định chạy đi.

Tư Mã Vô Úy một tay tóm lấy cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng mảnh mai vào ngực mình.

“Buông ta ra.”

Không hề báo trước, hắn đặt lên môi nàng một nụ hôn cuồng nhiệt.

Khi Tư Mã Vô Úy lưu luyến không rời thì Như Ý thờ hồn hèn ngồi trong khuỷu tay hắn.

“Nàng nói tất cả đều là thật?”

Nàng đỏ mặt thẹn thùng khẽ gật đầu.

Hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, lấy giọng điệu dịu dàng trước nay chưa từng có nói: “Có lẽ ta nên cho nàng một cơ hội.”

Nàng khát vọng gặt đầu.

“Được, vậy nàng cứ như vậy -”

Sau một tiếng, Như Ý tắm rửa xong rồi, trên người chỉ khoác một áo bào trắng mỏng như cánh ve, tóc đen thui cũng buông xuống theo mệnh lệnh của hắn.

Nàng chậm rãi từ sau bức bình phong đi tới trước mặt hắn, chỉ thấy hắn lười biếng dựa nghiêng trên ghế, dần mở miệng: “Tiểu thê tử của ta.”

Ánh mắt hắn dao động trên thân người uyển chuyển mê người của nàng, đáy mắt có ánh sáng xấu bụng.

Như Ý cảm thấy gương mặt nóng bỏng, hết sức thẹn thùng, hơn nữa ánh mắt nóng bỏng kia khiến cả người nàng cũng bắt đầu không được tự nhiên.

“Tới đây.”

Nàng thuận theo mà đi đến trước mặt hắn, nghĩ thầm rốt cuộc hắn đang đánh ý nghĩ xấu gì?

Quả nhiên, hắn đòi hỏi, “Đút ta uống rượu.”

Như Ý theo hướng ngón tay hắn chỉ thấy được bầu rượu.

Nhưng không tìm được ly rượu.

“Không có ly rượu, uống thế nào?” Nàng hoang mang hỏi.

“Dùng miệng của nàng tới đút cho ta.”

“Chàng nói cái gì?” Nàng cảm giận nhìn chằm chằm, không thể tin được hắn coi nàng là cái gì?

Nữ đày tớ, hay nữ tử thanh lâu!

“Nàng quên lời mình đã nói?” Tư Mã Vô Úy không chút để ý uy hiếp.

Nam nhân đáng chết!

Chỉ có điều nàng vẫn ngậm một ngụm rượu, sau đó dùng miệng đút cho hắn uống.

Hắn tham lam hấp thu rượu ngọt ngào trong miệng nàng, vốn tưởng rằng uống xong hắn sẽ lập tức đẩy nàng ra, nhưng nàng sai rồi.

Một tay Tư Mã Vô Úy đè gáy nàng lại, ép môi nàng dán chặt với môi hắn, biến thành cái hôn mất hồn.

Khi hắn thờ hồng học rời khỏi nàng, hắn lại bá đạo ra lệnh: “Tiếp một hớp.”

Như Ý có kích động muốn trút rượu lên đầu hắn, nhưng nghĩ đến mình từng nói muốn làm một thê tử sẵn sàng, cũng đành phải kiên nhẫn mà ngậm một ngụm rượu nữa, lấy miệng cho hắn uống.

Lần này bàn tay to của hắn càng thêm không chút khách khí mà vuốt ve trên người nàng.

“Dừng tay, không nên như vậy -” Nàng vô lực mà yêu kiều.

“Cởi sạch y phục.”

“Không được, bên trong ta không -” Lời nói còn chưa xong đã bị cắt đứt.

“Ta biết rõ, cho nên mới muốn nàng cởi xuống.”

“Ta không muốn.”

“Nàng không muốn nghe lời?”

“Ta -” Nàng cắn môi dưới, nội tâm hết sức giãy giụa.

“Không nghe lời, ta sẽ trừng phạt nàng.”

Nói xong, hắn đưa tay ôm nàng lên giường..

Kích tình đi qua, cuồng loạn trong lòng hắn dần bình phục lại, Như Ý mềm mại yếu đuối rúc vào trong lòng ngực hắn, lắng lắng nghe tiếng nhịp tim đập

mạnh mà có lực.

“Tướng công.”

“Hà?”

“Chàng nhất định đã từng có rất nhiều nữ nhân, đúng không?”

Tư Mã Vô Úy chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt lóe lên vẻ tò mò và hứng thú.

“Tại sao hỏi như thế?”

“Bởi vì chàng rất thuần thực lại rất lợi hại, hơn nữa trước khi gặp ta chàng đã có mấy chục năm chơi hoa, cho nên ta nghĩ chàng nhất định có rất nhiều nữ nhân.” Mặc dù nàng cố gắng giữ vững giọng điệu bình thản, nhưng vẫn không che được chút vị chua.

Tiểu nữ nhân ghen rồi.

Hắn nuông chiều mà rơi xuống một nụ hôn lên khuôn mặt ửng hồng của nàng.

“Nàng nói không sai, ta sẽ rất lợi hại bởi vì kinh nghiệm tác chiến của ta phong phú, ta có thể thỏa mãn nàng? Tình yêu của ta.”

Vừa nghe hắn thế mà không phủ nhận hắn đã từng có nữ nhân khác, Như Ý cảm thấy có một ghen tức cuồng dại xông lên đầu.

Nàng xụ mặt đẩy hắn ra, ngồi dậy không để ý đến hắn.

“Thế nào? Tức giận?” Hắn đang cười thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như không biết chuyện.

“Không có.” Mới là lạ, nàng ghen tỵ sắp chết rồi.

Vừa nghĩ tới có nữ nhân khác cùng chia sẻ khuỷu tay của hắn, hôn môi hắn, nàng tức giận.

Nhưng lại không thể phát tiết ra ngoài, nếu không hắn nhất định sẽ cười nàng.

Thân là một thê tử tốt, nàng không thể tỏ ra đáng vẻ ghen tỵ.

Tư Mã Vô Úy ôm lấy nàng từ phía sau, ngửi sâu hương thơm mái tóc nàng, “Không có việc gì thì một lần nữa.”

Không ngờ hắn vừa nói câu đùa giỡn xong, nước mắt Như Ý lại im hơi lặng tiếng rơi xuống, làm Tư Mã Vô Úy sửng sờ cả người, không biết làm sao.

“Tại sao khóc?”

Hắn tràn đầy không nổi mà quay người nàng lại, cau mày lau nước mắt cho nàng.

“Ta biết ngay chàng chỉ thích ta trẻ tuổi lại xinh đẹp như hoa, chỉ coi ta là món đồ chơi mới nhất của chàng, ta biết rõ chàng lăng nhăng, tuyệt đối không thể tin.”

“Ta lăng nhăng?” Sắc mặt của hắn lập tức trầm xuống. “Nam Như Ý, ta thật sự không hiểu rốt cuộc trong lòng nàng đang nghĩ gì? Khắc trước đáng yêu khiến cho người ta muốn ôm nàng thật chặt, khắc sau lại đáng hận khiến người ta muốn bóp nàng đến sứt sao.”

Hắn cắn răng nghiêng lợi rống giận, hay tay nắm bả vai mảnh khảnh của nàng, liều mạng lắc.

“Chàng dám lắc ta!” Nàng cũng không chịu yếu thế mà đánh hắn, dùng xem nàng sức nhỏ, dùng sức đánh cũng sẽ đau.

“Nam Như Ý!”

Hắn cực kỳ tức giận, dứt khoát dùng đôi tay bưng lấy khuôn mặt loang lổ nước mắt của nàng, bắt chấp tất cả hôn nàng.

Nàng lấy làm kinh hãi, lập tức định giãy giụa, nhưng cánh tay hắn mạnh mẽ mà có lực khóa chặt nàng, mỗi một lần nàng giãy giụa, hắn lại khóa chặt hơn, giống như muốn chinh phục nàng.

Không! Đừng! Nàng không cần đại cú cái lăng nhăng này gặp mặt nàng, nhưng -

Nụ hôn của hắn vẫn nóng bỏng như vậy, bá đạo như vậy, làm người ta không thể phản kháng như vậy, nàng mất đi năng lực tự vệ, cũng mất đi ý thức của mình rồi.

Tay của nàng bắt tri bắt giác ôm chặt hắn, thân thể của nàng như nước xối lợ trong ngực hắn, nàng cảm giác mình đắm trong mây, lâng lâng.

Khi nàng cảm thấy môi hắn sắp rời đi, một cảm giác mất mát mãnh liệt đánh sâu vào nàng.

Tư Mã Vô Úy dùng đôi tay đỡ lấy khuôn mặt nàng, vén sợi tóc tán loạn trên mặt cho nàng.

“Như Ý, chúng ta không cần tranh cãi qua lại được không?” Hấn thở dài, “Ta thật sự không biết nên ép nàng như thế nào cho phải? Đánh không nổi, mắng càng không đành lòng.”

Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lên, nói không chút nghĩ ngợi: “Ngốc, yêu ta không được sao? Ta thích mềm không thích cứng – á!”

Nguy rồi! Sao lại nói ra nhược điểm của bản thân?

Đối với Cuồng long Tướng quân luôn bắt được nhược điểm của kẻ địch trên trường không buông, công kích đối phương đến đâu hàng mới thôi, không thể nghĩ ngờ là tự chui đầu vào lưới.

“Nàng – muốn ta yêu nàng?”

Trên gương mặt tuần tú của Tư Mã Vô Úy chậm rãi hiện ra nụ cười xấu xa.

“Ta – ta – ta -”

Hấn lấy ngón trỏ ngăn trên môi nàng, “Đừng hoảng hốt, nói từ từ, chúng ta có thời gian cả một đêm để tán gẫu.”

Tim Như Ý đập thật nhanh, “Chàng sao lại như vậy? Cãi nhau với chàng cũng không đứng đắn.”

“Ta không muốn náo loạn với nàng.”

“Đừng cho rằng ta có thể tha thứ cho chàng có nữ nhân bên ngoài!”

Bàn tay dịu dàng của hấn vuốt ve da thịt mịn màng của nàng, cực kỳ yêu thích cảm giác mịn màng này.

“Nàng rất quan tâm, ghen?”

“Ta – ta – ta -” đáng chết, sao lại cà lăm rồi?

Hấn nở nụ cười, “Bây giờ ta biết tâm bệnh của nàng rồi, nói trúng tâm sự của nàng, nàng sẽ cà lăm, đúng không nhỉ?”

Nàng tức giận đến hai má cũng phồng lên, giùng giàng đẩy hấn xuống giường, túm lấy chăn duy nhất trên người, lấy dũng khí ngạo mạn mà nói với hấn: “Ta mới không phải đang ghen, ta chỉ không thích những nữ nhân bình thường kia chia sẻ trượng phu với ta, họ không xứng!”

Nhìn đáng vẻ cao cao tại thượng của nàng, giống như công chúa cao quý, nhưng vẫn nói ra ba chữ -

Ta đang ghen.

Hấn không những không cảm thấy chán ghét, ngược lại cực kỳ yêu đáng vẻ ghen tuông này của nàng, bày tỏ trong lòng nàng có hấn.

Tư Mã Vô Úy lười biếng dựa trên giường, giống như con báo đen nhàn nhã, Như Ý không nhịn được nuốt nước miếng.

Ánh mắt của nàng lập tức chuyển qua chỗ khác, không tiếp tục nhìn về phía nam nhân trên giường này.

Nhưng – vóc người của hấn quá tốt, làm cho người ta không khỏi tinh thần nhộn nhạo.

Khi trong đầu nàng tràn ngập suy nghĩ xấu xa lung tung với hấn thì hấn đã nhìn thấu ảo tưởng xấu xa qua khuôn mặt càng lúc càng đỏ của nàng.

“Thật ra, nếu nàng muốn ta không ra ngoài tìm nữ nhân, có thể, chỉ cần nàng đáp ứng với ta một chuyện.”

“Muốn nạp thiếp, đừng nghĩ.” Nàng đe dọa.

“Ta chưa từng nghĩ tới có được không?”

Nàng thật sự cho rằng hấn là kiểu nam nhân cưới tam thê tứ thiếp huyền náo nhà hấn lên sao?

Thật sự muốn không được yên bình, một mình nàng đã đủ.

“Vậy – chuyện gì?”

“Về sau ta nói nàng phải nghe, nếu không đừng trách ta trừng phạt nàng.”

“Vì sao?”

“Bằng vào ta là trượng phu của nàng, nam nhân của nàng.” Tư Mã Vô Úy tỏ vẻ trượng phu uy phong găm nhẹ với nàng.

Nàng còn định mở miệng, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt không phải vô cùng tốt của hắn, nàng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thấy nàng khuất phục, trong lòng hắn không khỏi dương dương tự đắc.

Nhưng hài lòng của hắn nhanh chóng bị vẻ mặt uất ức, tái nhợt của nàng đánh gục.

“Tới đây.” Hắn ra lệnh.

Như Ý hơi chần chừ, thuận theo mà tới trước mặt hắn.

“Nếu muốn làm nữ nhân ta yêu thương, lên giường!” Hắn bá đạo ra lệnh.

Trong lòng nàng muốn mắng hắn đi đâm đầu vào tường đi, chỉ có điều vẫn không kim lòng được bỏ đến bên cạnh hắn.

“Nằm xuống.”

Nàng không tự chủ nằm xuống.

Tư Mã Vô Úy cũng nằm bên cạnh nàng, hơi thở và nhiệt độ nóng như lửa hâm nóng nàng, làm toàn thân nàng cứng ngắc, một cử động cũng không dám, chỉ sợ đụng phải hắn.

Một lát sau -

“Nàng lạnh không?” Hắn đột nhiên thốt ra câu như vậy.

“Không – á!”

Không đợi nàng nói xong, bàn tay to của hắn đã không khách khí kéo nàng đến trước ngực, như ôm lấy bảo bối mình yêu thích nhất.

Nam nhân bá đạo này, người ta nói không lạnh, muốn ôm nàng lại giao trách nhiệm lại cho nàng, xấu xa!

Chỉ có điều, Như Ý vẫn thỏa mãn rúc vào trong ngực hắn, giống như mèo con muốn chủ nhân cưng chiều.

Thật ra thì nàng cần gì phải lo lắng sẽ có người chia sẻ tình yêu cùng vòng ôm trong ngực của hắn?

Thời gian trước khi gặp nàng, bảo vệ quốc gia là trách nhiệm duy nhất của hắn, nữ nhân chỉ là công cụ hắn phát tiết sinh lý, không lưu lại chút dấu vết nào trong lòng hắn.

Nhưng, nàng lại khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã muốn nàng, cũng chỉ muốn nàng.

Có lẽ vì khát vọng mãnh liệt này, cho nên mỗi lần muốn nàng cuồng nhiệt giống như củi khô gặp lửa mạnh, mới khiến nàng hiểu lầm hắn là đại sắc ma.

“Như Ý, bây giờ nàng còn có ý kiến gì với ta không? Còn có thể sợ ta sao?”

“Ừ.” Nàng buồn ngủ nong nong mà đáp một câu.

Hắn nhếch cao chân mày, coi như nàng nói không biết, hắn sẽ làm chủ cho nàng.

“Này – nàng sẽ yêu ta sao?”

“Yêu ai?” Mồm miệng nàng mơ hồ.

“Tư Mã Vô Úy, Tướng công của nàng.” Hắn nín thở chờ đợi câu trả lời của nàng.

Chỉ thấy nàng thờ dài một cái, lông mi thật dài khẽ cụp xuống, sau đó đôi tay ôm hắn thật chặt.

“Chàng á, ta đã sớm yêu chàng.”

Nói xong, nàng thật sự chìm đắm trong giấc mộng ngọt ngào.

Như Ý tuyệt đối không ngờ câu nói vô thức của nàng nói ra lời thật lòng hại thảm Tư Mã Vô Úy.

Cả đêm, hắn đều hưng phấn đến không ngủ được.

Chương 9: Chương 8

Kể từ sau khi tình cảm hai người có biến hóa, Tư Mã Vô Úy phát hiện trong lòng hắn muốn nàng mọi lúc.

Cúi đầu nhìn con mèo nhỏ không ngừng giãy giụa trong lòng hắn, hắn không nhịn được thở dài.

Con vật nhỏ này theo chân chủ nhân của nó, nếu nó không muốn khuất phục thân thể sẽ giãy giụa phản kháng đến cùng.

Tư Mã Vô Úy đưa tay捏 đầu mèo, một mèo một người bốn mắt đối diện, miệng hắn hung ác uy hiếp: “Nếu không ngoan sẽ treo ngược người trên cây.”

Không biết có phải nghe hiểu lời hắn nói hay không, mèo nhỏ chỉ kêu meo meo hai tiếng, sau đó lập tức khuất phục.

“VẬY MỚI ĐÚNG!”

Nhưng vào lúc này, chỗ phòng bếp truyền đến tiếng thét chói tai dọa người.

“Phu nhân, mau ra đi, cháy rồi!”

Gia đình gấp gáp lớn tiếng kêu ở cửa ra vào, trong lòng Tư Mã Vô Úy hoảng hốt.

“Như Ý!”

Hắn mới định xông vào phòng bếp thì một thân thể nhỏ nhắn đã chạy như bay ra ngoài từ trong đám khói dày đặc đưa tay không thấy năm ngón.

Hắn không nói hai lời tiến lên, lo lắng nhìn Như Ý ho khan không ngừng.

“Nàng không sao chứ?”

Nàng một đầu tóc lung tung lộn xộn, trên mặt còn vết đen của than đá, y phục trên người bẩn thỉu, giống như mèo con rơi vào trong bụi than đá.

“Đừng sợ, ta không sao, chẳng qua hơi tức giận, không làm khó được ta đấy.” Nàng cười hết sức rục rờ, đưa tay vỗ vai hắn, muốn hắn thả lỏng.

Chỉ cần nàng nguyện ý, nàng nhất định có thể làm thê tử tốt, Như Ý nghĩ lạc quan mười phần.

Nhưng Tư Mã Vô Úy không cho là như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm phòng bếp tỏa ra khói đen đáng sợ, đáy lòng cũng lạnh một nửa.

Nếu hôm nay nàng không chạy thoát ra được, nếu nàng bị thương, vậy hắn nên làm gì?

Như Ý phát hiện nét mặt người nào đó khó coi đến cực điểm, “Tướng công, chàng không thoải mái sao?”

Hắn đột nhiên tóm lấy vai mảnh khảnh của nàng, găm nhẹ với nàng: “Nói cho ta biết, cả ngày nay nàng làm những gì?”

Như Ý hoang mang mà chớp chớp mắt, lông mi thật dài như nan quạt mê người chớp chớp: “Ta làm cái gì? Ta nghĩ -”

Lại một lần nữa, mọi người bắt đầu xếp thành một hàng trước mặt Tư Mã Vô Úy, từng bước báo cáo hành trình hôm nay của phu nhân.

“Sáng sớm, phu nhân nói muốn nấu cháo cho Tướng quân, kết quả cháo cháy hết.” Gia đình thứ nhất cung kính trả lời.

“Lửa hơi khó khống chế, ta cũng không có cách nào.” Như Ý bĩu môi chống chế, ánh mắt nhìn chằm chằm Tư Mã Vô Úy đang ngồi trên ghế về mặt không có gì.

“Vào buổi trưa, phu nhân nói muốn tự tay giặt quần áo cho Tướng quân, chỉ có điều khiến toàn bộ những bộ y phục kia – nát vụn rồi.” Về mặt gia đình thứ hai là lạ, đáng vẻ bị dọa đến còn chưa lấy lại được tinh thần.

“Nát vụn, làm sao có thể?” Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía đầu sỏ gây nên.

Như Ý cắn môi dưới, mười ngón tay xoay vụn khăn, khiếp sợ nói: “Ta giặt rất sạch sẽ, quần áo cũng rất tốt!”

“Vậy sao lại – nát vụn?” Thật sự từ lỗi tai tới nay còn chưa từng nghe nói có người giặt y phục nát vụn.

“Giặt xong muốn diệt khuẩn, ta ném toàn bộ vào trong nước nấu, ai ngờ - nấu như rôi, ta cũng không có cách nào.” Giọng nàng nói càng lúc càng nhỏ.

Tư Mã Vô Úy kinh ngạc nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì với nữ tử bản thủ trước mắt đều chỉ vì tốt cho hắn?

Cảm động.

Một cảm giác trước nay chưa từng có khiến trái tim hắn nóng rực.

Nàng rất nghiêm túc muốn trở thành thê tử tốt của hắn.

“Ta cũng không biết, ta chỉ hy vọng có thể nấu xong canh hải sản chàng thích ăn nhất trước khi chàng về phủ ai ngờ bốc khói – Tướng quân!”

Lời nàng còn chưa nói xong, đã bị hắn ôm mạnh mẽ vào trong ngực.

“Nam Như Ý, ta cảnh cáo nàng, từ hôm nay – à! Không! Từ giờ phút này trở đi, không cho phép nàng lại gần phòng bếp nửa bước.

Mệnh lệnh của hắn vừa ra, tất cả mọi người bị nàng tra tấn đều bùng phát tiếng hoan hô.

Vui mừng khôn xiết giống như được giải thoát khỏi tay ác ma.

Dọc theo đường đi, Như Ý cúi gằm mặt mà đi trước mặt Tư Mã Vô Úy.

“Phu nhân.” Hắn ở phía sau khẽ gọi nàng một tiếng, lại khiến nàng đi nhanh hơn.

“Như Ý.” Lần này nàng định chạy.

Như Ý thở hổn hển xông về phòng, nàng vốn định xoay người khóa cửa, nhưng lần cảnh cáo trước của hắn khiến nàng bỏ ý định.

“Tiểu thư, sao cả người tiểu thư bản thủ?” Quyên nhi ở trong phòng quét dọn vừa thấy dáng vẻ Như Ý không khỏi kêu to.

“Ta – đừng nói ahhh... Rối loạn!” Nàng thở dài, “Quyên nhi, giúp ta cởi quần áo, chờ chút ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Quyên nhi đang bắt tay vào làm thì Tư Mã Vô Úy đi vào.

“Tướng quân.” Quyên nhi cung kính hành lễ với hắn.

Còn Như Ý mặc cỡ đồ mặt nhìn hắn chằm chằm, mà hắn không khách khí nhìn lên áo trong mới cởi một nửa không thôi.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, ánh mắt nóng bỏng khóa mặt Như Ý lại, “Quyên nhi, người có thể lui xuống, tối nay phu nhân không cần người.”

Như Ý bị lạc trong nụ cười của hắn, cho đến khi Quyên nhi sắp đi ra đến cửa mới tỉnh táo lại.

“Chờ một chút, nàng ấy phải phục vụ ta tắm mặc quần áo.”

Khóe miệng cười của Tư Mã Vô Úy vì ánh mắt thay đổi mà có vẻ không đứng đắn vô cùng.

“Không cần làm phiền, dù sao lát nữa ta cũng cởi y phục của nàng rồi.”

Như Ý cảm thấy mặt mình như thiêu đốt, đốt tới tận tai.

“Lui ra.” Hắn ra lệnh, từ đầu đến cuối ánh mắt của hắn không rời khỏi người nàng.

“Vâng.” Quyên nhi đỏ mặt, hơi tỏ vẻ mập mờ rồi đi, trước khi đi còn quan tâm đóng cửa phòng giúp hai người.

Hắn mỉm cười đi về phía nàng, bộ dạng kia làm Như Ý không khỏi liên tưởng đến con sư tử đang thêm thường bước từng bước đến gần động vật nhỏ, mà nàng chỉ có thể giả chết.

“Chàng muốn làm gì?” Nàng ép mình tỉnh táo đối mặt với hắn, cố gắng xem nhẹ quần áo mình không chỉnh tề, thậm chí có thể nói trong suốt đứng trước mặt hắn “Ta cảnh cáo chàng đó...”

Nàng nói nửa câu, liền nhìn thấy Tư Mã Vô Úy ôm con mèo béo ú đến trước mặt nàng, nhìn móng vuốt của nó quơ loạn giữa không trung, đáng vẻ không đáng yêu.

“Meo, meo!”

Nàng như một tiểu cô nương nhận được quà, vui vẻ ôm con mèo nhỏ đùa nghịch, hôn lại hôn.

Trong khoảng thời gian ngắn Tư Mã Vô Úy sinh ra chán ghét đối với con mèo nhỏ.

“Sao chàng có thể có con mèo này?”

“Ta đến cửa tiệm nàng nói, tìm chút bạc mua được.”

“Thật sao? Nhưng con mèo này vốn không phải của ta, là con mèo lạc đường của ta, ta sẽ không nhận nhầm.”

Hắn trừng mắt liếc con mèo, thấy thế nào mèo cũng cùng một dạng, nếu là hắn, tuyệt đối nhận không ra.

Nhưng tặng mèo cho nàng là một trong những nguyên nhân làm nàng vui vẻ, một nguyên nhân khác là hy vọng có thể được nàng khen ngợi.

Hắn dùng một tay ôm nàng và con mèo nhỏ vào lòng, mặt cách nàng rất gần, rất gần, Như Ý không khỏi sa vào trong mùi hương tinh khiết của nam nhân, ý loạn tình mê.

“Ta vất vả mới tìm được con mèo này, nhưng lại bị móng vuốt của nó làm cho bị thương.” Hắn duỗi cánh tay cường tráng ra, phía trên có thể thấy rõ ràng dấu vết mèo cào.

“Thật sự! Có đau không?” Trong lòng nàng không muốn.

“Có!” Hắn khẩu thị tâm phi gạt đầu.

Thật ra vết thương nhỏ này không đáng nhắc đến với hắn, hắn còn chịu được vết cào lớn gấp mười lần.

Hơn nữa hắn cũng báo thù con mèo nhỏ trở thành “không có móng vuốt”, hung khí có thể gây thương tổn của nó đã bị hắn nhổ triệt để.

Nếu không phải trên người lưu lại vết cào khó coi của Như Ý, vậy nhiều người không đành lòng à?

Nói cái gì hắn cũng không chắc chắn có chuyện như vậy xảy ra.

“Vậy ta giúp chàng bôi thuốc.”

“Không cần, ta muốn nàng hôn chỗ ta bị thương.” Môi của hắn dừng trên môi nàng ni non, “Ta muốn nàng toàn tâm toàn ý an ủi ta, thỏa mãn ta, nếu không ta sẽ không để cho nàng ra khỏi phòng.”

Hàm răng của hắn chọt khê cắn vành tai của nàng, làm cả người nàng không ngừng run rẩy, nhưng lần này không phải bởi vì sợ hãi, mà vì dục vọng.

Trong lúc bất chợt, trên mặt nàng nở nụ cười xấu xa.

“Tư Mã Vô Úy, ta biết rõ, có phải chàng muốn ta giúp chàng 'cái kia' không?”

“Cái nào?” Hắn nhíu mày, không hiểu nàng đang nói cái gì?

“Đúng vậy! Cái kia, nương ta vụng trộm nói cho ta biết.” Nàng đẩy hắn ra, xoay người lục lọi tủ đựng đồ.

“Nương nàng? Không phải nàng và bà ấy cãi nhau, nói cả đời sẽ không quay về sao?”

Như Ý trừng mắt liếc hắn, “Chỉ biết chàng xấu, thích ta và nương cãi nhau, vậy ta sẽ không có chỗ dựa, chàng có thể tùy ý bắt nạt ta.”

Trời ạ, trong lòng của hắn, rốt cuộc hắn có vẻ đáng sợ như thế sao?

“Cho dù nàng có cáo trạng Hoàng thượng ta cũng không sợ, mọi người nhìn thấy vết thương chồng chất trên người ta nhất định ta mới là người bị hại.”

Mắt Như Ý không tự chủ rơi trên cổ hắn, vô số vết thương, còn có một chút máu ứ đọng, hơn nữa cánh tay của hắn cũng có vết cào do nàng để lại, quần áo bên dưới càng không cần phải nói.

Những đó là do trong quá trình thỏa thích trên giường nàng đã lưu lại.

Nàng đỏ mặt vội xoay người tìm thứ nàng muốn, dùng cách trốn tránh xin lỗi người kia.

Tư Mã Vô Úy lặng lẽ từ phía sau ôm lấy vòng eo của nàng, ở lỗi tai nàng xấu xa nói nhỏ: “Ai sẽ đoán được thiên kim của Tướng quốc, trên giường lại thích cuồng dã như mèo thế?”

“Câm mồm!” Nàng xấu hổ nhỏ giọng khiển trách.

“Ta không ngại, thật sự.” Hấn quay nằng lại, vây giữa ngăn tù “Nhưng, lần sau đừng cào mặt ta, khi ta vào triều tất cả mọi người đều nhìn.”

Ánh mắt tò mò làm cả người hấn không được tự nhiên.

Nghe vậy, Như Ý chậm rãi nở nụ cười, ý cười kia làm cho người khác nín thở, làm hấn mê muội.

Nàng đưa tay bưng lấy gương mặt tuấn mỹ của hấn, đáy mắt hiện lên vẻ xấu xa “Thì ra chàng cũng có điểm sợ hãi?”

“Đây không phải sợ hãi, mà là...Mà là...” Thật khó nói lúc này hấn lại cả lăm “Vấn đề mặt mũi.”

Nàng cười đến rạn rở “Con mèo nhỏ này lưu lại dấu vết trên mặt chàng, chẳng phải chàng muốn trốn tránh không gặp người sao?”

Nghe được ý đùa giỡn trong giọng nói của nàng, làm hấn không khỏi hơi tức giận.

Nhưng trên người nàng truyền đến mùi hương thoang thoảng đánh tan cơn giận của hấn, có một ý niệm trong lòng hấn trôi nổi.

“Đúng vậy, trước khi vết thương trên mặt ta biến mất, ta cũng không muốn gặp người khác, ta muốn ở trong phòng với nàng, chỉ có hai chúng ta.”

“Cái gì?”

Trước khi Như Ý mở miệng kháng nghị, hấn đã ôm nàng lên, bước đến bên giường.

“Ta có rất nhiều việc bận rộn, chàng đừng quên có rất nhiều việc nhà họ Lý cần ta xử lý.” Như Ý cố gắng bình phục trái tim muốn đập loạn của mình, đang nhìn đến cánh tay và lồng ngực cường tráng của hấn.

“Không cần, nàng suýt chút nữa đã hủy nhà của ta, bọn hạ nhân cũng bị nàng hù chết.” Hấn cười bỏ đi lưng.

“Nhưng ta rất cố gắng.” Trời ạ, hấn muốn cười quần rồi, nàng nhìn không dời mắt vào nhất cử nhất động của hấn.

“Nàng nên cố gắng lấy lòng ta, làm cho trượng phu của nàng được thỏa mãn.”

Như Ý đỏ mặt lui vào góc tường: “Chàng càng lúc càng lớn mật.”

“Nàng là thê tử của ta, có liên quan gì sao?”

“Bỏ đi.”

Hấn cũng không muốn nhượng bộ, nếu hấn muốn lấy được nàng, hấn phải kiên trì. Hơn nữa, phản kháng của nàng quá là vì rụt rè, đến cuối cùng nàng phải khuất phục.

Hấn bò lên giường, từng bước đến gần nàng.

“Chúng ta yêu nhau, ta rất tò mò nương nàng với nàng “cái kia” là cái gì?” Có lẽ suy đoán của hấn cũng không sai.

Hấn cười xấu xa với nàng, đưa tay vuốt ve cánh tay nàng, lập tức làm nàng run rẩy một trận.

“Không cần chạm lưng tung!”

Như Ý đánh vào bàn tay đang vuốt ve của hấn, nàng muốn lui về sau, hấn lại không chịu thua, ngược lại nắm thật chặt.

“Như Ý, không phải nàng muốn trở thành một thê tử tốt sao?”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy ta giúp nàng cái kia, ta biết rõ nam nhân khác đều thích gì?” Giọng hấn khàn khàn nói với nàng, vừa lời vừa kéo, ôn nhu hôn nàng.

Lúc nàng hồi phục tinh thần thì đã nằm dưới thân hấn, khi cánh tay cường tráng vuốt ve cơ thể nàng, nàng cảm nhận hơi thở mạnh mẽ tràn ngập nam tính.

“Đừng, nương nói muốn ta có thể cam tâm tình nguyện, khi đối với người nam nhân mình yêu mới có thể như thế.” Nàng thích cảm giác vuốt ve của hấn, cảm giác lòng bàn tay hữu lực và mạnh mẽ của hấn.

Người nam nhân đang bận rộn cởi sạch quần áo của nàng chợt dừng động tác, ánh mắt đen như sao lóe lên lửa giận chăm chú nhìn nàng.

“Nói cái gì? Nàng nói là nàng tâm không cam tâm tình không nguyện...”

Nàng chợt hôn hấn: “Đừng tức giận, ta không nói chàng không phải là nam nhân ta yêu.”

“Vây ý của nàng là...”

“Xem biểu hiện của chàng, nếu...” Nàng dừng lại một chút, cố ý treo khẩu vị của hắn.

“Nam Như Ý.” Hắn cảnh cáo.

“Nếu chàng biểu hiện tốt, ta liền giúp chàng... Cái kia”. Nàng đỏ mặt nói ra điều kiện.

Trời ạ! Quá mất mặt, lại chủ động đưa ra yêu cầu này, Như Ý bị sự can đảm của bản thân hù chết.

“Là sao?”

Hắn thích nghĩ như vậy, tuyệt không có vấn đề.

“Chúng ta làm đi, vậy nàng tiếp chiêu đi, ta nhất định phải làm cho nàng cam tâm tình nguyện.”

Vừa nói xong, hắn liền như sói đói tấn công về phía nàng.

“A!”

Theo tiếng thét chói tai của Như Ý truyền ra ngoài cửa, tất cả mọi người đều dừng động tác, nhìn nhau, sau đó hiểu ý cười.

Mọi người đều biết Tướng quân đang thuận phục thể, đã không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Đúng lúc Tổng lão đi ngang qua, hắn vội vàng đến bên cạnh tiểu nha hoàn: “Buổi tối hôm một thang thập toàn đại bổ cho Tướng quân tắm bổ, ngài ấy thật vất vả, đang cố gắng vì hương khói Tư Mã gia!” Hắn đứng trước cửa hai tay nắm thành quyền hô to: “Tướng quân, cố gắng lên! Cố gắng lên! Ngài cố thể.”

“Cút!” Trong phòng truyền đến một tiếng rống giận.

Về mặt Tổng lão như không có việc gì gấp rút vừa đi vừa giao việc cho tiểu nha hoàn.

Ánh trăng xuyên vào cửa sổ, sau con kích tình qua đi trong phòng yên lặng chỉ nghe tiếng hít thở của hai người, xung quanh tràn ngập cảm giác bình thản.

“Tốt lắm, nàng có thể giúp ta ‘cái kia’ chứ?”

Như Ý mệt muốn chết, nàng vui trong ngực hắn lầm bầm nói: “Không được, ta mệt quá, ta muốn ngủ.”

“Không được cũng được, nhưng nàng phải nói cho ta biết ‘cái kia’ rốt cuộc là cái gì?”

Nếu hắn không biết rõ ‘cái kia’ là gì... Vậy hắn nhất định sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Như Ý nhìn ra suy nghĩ của hắn, ở bên tai hắn nói vài câu.

“Hiểu không? Quý tò mò.” Nàng xấu hổ đỏ mặt khiển trách.

Trên mặt hắn nở nụ cười tươi, cánh tay càng dùng sức ôm lấy nàng.

Một lúc sau...

“Như Ý, khi nào nàng giúp ta ‘cái kia’?”

Nàng dùng sức đánh hắn vài cái thay cho câu trả lời.

“A! Đau quá, cũng không phải bây giờ.” Hắn vô tội nói.

“Ngoan ngoan ngủ đi, chờ sau khi tỉnh lại rồi nói sau.” Nàng chọc chọc vào ngực hắn ra lệnh.

“Vâng, phu nhân.”

Tư Mã Vô Úy cảm thấy vô cùng thỏa mãn chìm vào giấc ngủ, đón nhận giấc mơ ngọt ngào.

Lần đầu tiên trong đời hắn có giấc mơ thật tuyệt vời.

Đó chính là Như Ý giúp hắn... Cái kia.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9

Trưa hôm sau, Như Ý bị lỗ mũi ẩm ướt của meo meo khê đẩy gương mặt đánh thức.

“Meo meo.”

Nàng mỉm cười thỏa mãn mà ôm mèo vào trong ngực, vuốt ve lông mềm mại của mèo nhỏ, vừa kê mặt lên gối đầu của người nào đó, phía trên vẫn còn hơi thở nam tính mê người của Tư Mã Vô Úy.

“Ta là nữ nhân phóng đảng, đúng không?”

Nhớ tới kích tình tới qua làm lòng người nhảy lên đỏ mặt, nàng mắc cỡ muốn hét lạnh lạnh.

Nhớ tới Tư Mã Vô Úy nói lời ngon tiếng ngọt bên tai nàng, trên mặt nàng càng tràn đầy nụ cười rạng rỡ hạnh phúc.

Nàng muốn lớn tiếng nói với người thiên hạ về người nàng tràn đầy yêu thương trong lòng.

Nàng yêu Tư Mã Vô Úy.

Như Ý cũng không biết mình yêu hắn từ lúc nào, vốn nàng ghét tuổi hắn hơn nàng một bó lớn, bề ngoài của hắn quá xuất sắc, tính khí lại không tốt, hơn nữa còn thích cầm búa chém cánh cửa của nàng -

Nàng cự tuyệt đối mặt với những khuyết điểm này, mà đi tiếp nhận ưu điểm của hắn, nhưng chỉ cần Tư Mã Vô Úy nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng này khiến Như Ý khắc sâu cảm nhận được nàng thân là nữ nhân.

Hơn nữa sau khi nàng rúc vào trong ngực hắn thì nhiệt tình của hắn và dịu dàng của nàng, lớn mật và tà ác đều biến nàng thành một người khác – một Nam Như Ý nàng không biết.

Nàng yêu hắn!

Xác định trái tim còn cứng rắn hơn tảng đá, nhưng còn hắn?

Hắn nghĩ gì về nàng?

Có thể chê nàng quá tùy hứng, quá không ngoan, không đủ dịu dàng không?

Không được, nàng nhất định phải tìm hắn hỏi rõ ràng.

Song khi nàng rửa mặt xong, ăn mặc càng thêm xinh đẹp hơn bình thường, chuẩn bị đi đối mặt với Tướng công của mình thì Tổng lão lại gấp gấp vội vàng đến mang theo tin xấu.

“Phu nhân, phu nhân, việc lớn không xong rồi.”

Như Ý xoay người đối mặt với Tổng lão thờ hồn hèn, “Thế nào?”

“Tướng quân ngài ấy – ngài ấy -”

“Hắn thế nào?”

“Ngài ấy bị Hoàng thượng bắt, nhốt vào trong thiên lao rồi.”

♥ Diễn đàn Lê Quý Đôn ♥

Trải qua kiểm soát vào thông báo trùng trùng điệp điệp, Như Ý thật vất vả mới được phép tấn kiến Hoàng thượng.

Dọc theo đường đi, bước chân chưa từng dừng lại mà xông vào ngự thư phòng, vừa vào trong, phát hiện phụ mẫu cũng ở đây.

“Tham kiến Ngô hoàng vạn tuế.” Nàng cung kính cúi chào.

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Như Ý liếc nhìn phụ mẫu, ánh mắt lại rơi lên người Long Ký Quang.

“Hoàng thượng, rốt cuộc Tư Mã Tướng quân phạm vào tội gì, Hoàng thượng lại bắt hần, nhốt vào trong thiên lao?”

Còn không phải bởi vì người.”

“Cháu?” Nàng mở to mắt, vẻ mặt hoang mang.

Hần lấy một phong thư trong túi churong. “Thư này có phải người viết tới mắng trẫm không?”

Như Ý đột nhiên cả kinh, vội vàng giải thích, “Cậu, đó là do cháu nhất thời vô cùng tức giận, mất trí mới – mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.”

“Cho nên?”

“Những điều trong thư đều là nói nhảm.”

“Nhưng cũng đều là lời nói thật đúng không?” Hần uy nghiêm hỏi.

“Đây -” Như Ý vội dùng ánh mắt cầu cứu phụ mẫu đứng bên cạnh.

Tướng quốc mở miệng trước: “Ta gả nữ nhi duy nhất cho Tư Mã Tướng quân, hy vọng hần có thể chăm sóc tốt cho nữ nhi, không ngờ hình như hần có điều bất mãn với Như Ý, nghe nói còn động thủ đánh con bé.”

“Phụ thân, con không muốn người nói những điều này.” Nàng vốn tưởng rằng phụ thân sẽ đứng về phía Tư Mã Vô Úy, trước kia không phải phụ thân luôn đứng về phía hần sao, trách mắng nàng cố tình gây sự?

“Nữ nhi à, phụ thân muốn thông suốt, mặt mũi không quan trọng, hạnh phúc của con mới quan trọng nhất.” Nam Thương Bách hiền lành nói.

“Phụ thân -” Lòng Như Ý như lửa đốt, nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống, cũng bởi vì nàng quá lo lắng cho an nguy của Tướng công, cho nên không chú ý tới Tướng quốc và Hoàng thượng đang cùng nháy mắt.

Như Ý tuyệt đối không ngờ rằng thư nàng viết trong lúc giận dữ lại rơi vào tay Hoàng thượng, nhưng nàng cũng rất buồn bực, thư nàng viết xong cũng đã quên, nàng có đưa ra ngoài sao?

“Như Ý à! Đừng nói cậu đối xử không tốt với cháu, nếu cuộc hôn nhân này khiến cho cháu vô cùng uất ức, vậy trẫm có thể làm chủ thay cháu.”

“Làm chủ thế nào?”

“Kêu Tư Mã Vô Úy tiến cung, viết hưu thư. Chỉ có điều đừng lo lắng, đối tượng tương lai của cháu đã sắp xếp xong, tin tưởng lần này nhất định làm cháu hết sức hài lòng.”

“Hưu thư?” Sắc mặt Như Ý hết xanh lại trắng.

Phụ nhân Tướng quốc đi đến bên cạnh nữ nhi ruột của mình. “Như Ý, mẫu thân hiểu trình tiết rất quan trọng với nữ nhân, giống như sinh mạng, chỉ có điều, hại con nửa đời sau không hạnh phúc, chúng ta cũng không nhẫn tâm, cho nên quyết định thay đổi hôn nhân sai lầm này.”

“Nương!” Nàng nắm tay phụ nhân Tướng quốc thật chặt, giống như hoàn toàn không nghe lọt tai lời người nói, đầy trong đầu chỉ có hai chữ “Hưu thư”. “Chàng ký sao? Chàng đồng ý sao?”

“Đây -” Phụ nhân Tướng quốc liếc nhìn Tướng quốc, Tướng quốc lại trừng mắt về phía Hoàng thượng.

Vốn Hoàng thượng đang không lo lắng uống trà, vừa phát hiện đến phiên hần diễn trò thì vội vàng giả bộ thịnh nộ.

“Hần không ký, ta uy hiếp hần, không ký đồng nghĩa với kháng chỉ, bất trung, nhưng hần chết cũng không ký, cho nên ta lấy tội danh phản nghịch giải hần vào Thiên lao.” Hần nhìn Như Ý, “Như Ý, ta nhất định buộc hần đồng ý kết thúc hôn sự này.”

“Không! Cậu, cháu hy vọng cậu không làm khó chàng.”

“Tại sao? Ta chính là giúp cháu hả giận! Không phải trong thư của cháu nói rất nhiều uất ức?”

“Cháu nói rồi, đây chẳng qua nhất thời nói nhảm sao!” Nàng gầm nhẹ, nước mắt cũng không ngăn nổi nữa mà lăn xuống.

Hoàng thượng dùng sức vỗ bàn, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Lớn mật!”

“Cậu -” Nàng quỳ hai chân xuống, khóc sụa sùi nhìn Hoàng thượng đang tức giận.

“Ngươi phải biết quân vô hỷ ngôn, ngươi bây giờ là như thế nào? Không hài lòng trăm an bài hôn sự thay ngươi, có thể, thân là cậu ngươi, ta không hy sinh hạnh phúc của cháu gái ngoại, hơn nữa ta cũng không hy vọng mất đi một đại thần trung thành yêu nước, nếu hai người không thích hợp, đơn giản chỉ cần tự lại một chỗ chỉ biết phá hủy lẫn nhau, ngươi không biết khổ tâm của ta?”

“Cháu hiểu, Như Ý hiểu tất cả, nhưng – nhưng -”

“Nhưng cái gì? Nếu ngươi không nói rõ với trẫm, vậy không quản hấn khi gió gì có ký hay không, ngươi không cần gấp mặt hấn.”

“Không cần, cậu, cháu không muốn.” Như Ý vừa khóc vừa lắc đầu, cuối cùng mới súp đồ nói ra tình cảm chân chính trong nội tâm mình. “Cháu yêu chàng, không thể không có chàng.”

Nghe được cuối cùng nàng nói ra những lời này, trong lòng mọi người thăm thẳm lòng, nhưng vẫn diễn trò tiếp.

Nữ chính thổ lộ tiếng lòng mình, lần này đổi vai nam chính rồi.

“Cháu chắc chắn chứ?”

“Cháu chắc chắn, trước kia đúng là cháu không hiểu chuyện, cháu – biết sai rồi.” Nàng thật sự muốn chém đứt tay mình, không có việc gì viết thư tấu lên!

Kết quả có thể hại nàng vĩnh viễn không thể ở cùng nam nhân mình thích, nàng không muốn!

“Đáng giận!” Hoàng thượng lại dùng lực vỗ bàn, thân thể Như Ý k khỏi co rúm lại. “nghĩ tới ta đường đường là vua một nước, há có thể mặc cho một mình ngươi trêu đùa? Nếu ngươi muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, có thể, chỉ có điều để trừng phạt ngươi, ta muốn cách chức ngươi thành tiểu thiếp Tư Mã ái khanh, không cho phép tự xưng là phu nhân Tướng quân, hơn nữa hấn tùy ý có thể nạp một nữ tử làm chính thất, không cho phép ngươi có bất kỳ câu oán hận.”

“Cháu không thuận theo, chàng là của cháu, tại sao có thể cứ để nữ nhân -”

“Câm mồm, ngươi thật sự cực kỳ giống mẫu thân ngươi, ham muốn giữ lấy mạnh như vậy.” Long Ký Quang thừa cơ hội thổ lộ buồn phiền năm đó bị tiểu Vũ hành hạ.

“Vương huynh, nữ nhi do muội sinh, đương nhiên giống muội, huynh có ý kiến gì không?” Phu nhân Tướng quốc lên tiếng kháng nghị.

“Chính vì giống muội nên mới coi trời bằng vung.”

“Huynh -”

“Phu nhân, được rồi, bây giờ không phải là lúc gây gổ.” Tướng quốc vội vàng ngăn hai người sắp đùa mà thành thật.

Hai huynh muội đều thích nói đùa, tuổi chừng đó rồi mà không đổi được thói xấu này.

“Người đâu, đưa Tư Mã Vô Ý lên.”

Không bao lâu, Tư Mã Vô Ý bị người trói gô áp tải lên.

“Tướng công.”

Trái tim vốn nóng bỏng của Như Ý bị lạnh lùng trên mặt hấn đông cứng.

Hấn đang trêu tức nàng sao?

“Nam Như Ý, ta tuyệt đối không ký, coi như nàng có bất mãn lớn với hôn sự này, ta cũng mặc kệ, nàng vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về một mình Tư Mã Vô Ý ta.” Hấn giống như mãnh thú bị thương, gào to về phía nữ nhân đâm hấn mấy ngàn mấy trăm đao.

Sao nàng có thể khi đang nhận một tấm chân tình của hấn lại khóc lóc kể lể hấn ngược đãi nàng, nhục nhã nàng với người khác?

Phản bội!

Một cảm giác phản bội mãnh liệt khiến hấn cuồng nộ và – bi thống.

“Chàng hiểu lầm ta -”

Hấn lạnh lùng xoay mặt, hiển nhiên không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của nàng nữa.

“Ta thừa nhận ta nhất thời bị phần nộ làm đầu óc choáng váng, chỉ có điều đó cũng không phải lời thật lòng của ta.” Như Ý cúi thấp đầu, từng giọt nước mắt rơi trên áo nàng, thấm ra một mảng lớn nước mắt.

Tư Mã Vô Úy lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, cho đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ ràng tối hôm qua còn nhẹ giọng ní non bên tai nàng, mái tóc mềm mại rối tung trên thân hai người, môi đỏ mọng quyến rũ mê người cùng nụ cười mất hồn -

Trời ạ, hắn không thể bị mê luyến khó nói nên lời này vậy khốn.

Nàng là nữ nhân dám bán đứng trọng phu, không đáng giá để hắn bỏ ra chút tình cảm tốt đẹp nào, ngay cả dục vọng cũng không đáng có được.

“Ngươi cho rằng ngươi khóc lóc kể lể với Hoàng thượng, thì có thể buộc ta bỏ ngươi, để ngươi đi hãm hại một nam nhân vô tội khác? Ngươi đừng si tâm vọng tưởng, đời này Tư Mã Vô Úy ta nhất định phải dây dưa không rõ với Nam Như Ý ngươi.”

Vừa nghĩ tới cảnh nàng nằm trong ngực nam nhân khóc, hắn nhanh chóng nổi giận.

Như Ý khiếp sợ lui lại mấy bước, toàn thân run rẩy, “Tư Mã Vô Úy, chàng coi Nam Như Ý ta là hạng người gì? Sao ta lại không hài lòng với hôn sự này, cũng không có ý niệm tái giá, huống chi từ khi ta nguyện ý làm thê tử tốt trở đi, trong lòng ta cũng chỉ có mình chàng.”

Ngữ điệu tuyệt vọng của nàng gọi lên thương xót không thôi với nàng trong lòng hắn, nhưng hắn cự tuyệt tin tưởng lần nữa.

Lúc này Hoàng thượng ở bên cạnh mở miệng, “Tư Mã ái khanh, ngươi xem hai người vừa gặp mặt đã gây gỗ, ta thấy trời sinh tương khắc, biết sai có thể sửa, nguyện ý cho các ngươi thêm một cơ hội.”

“Không! Ta không ký.” Hắn cắn răng nói ra, hôn quân này.

“Ái khanh đừng lo lắng lợi ích của mình bị tổn hại, ta chắc chắn phong thưởng, hơn nữa còn đưa tới mười cung nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp cho ngươi, lại ban thưởng vạn lượng vàng, đền bù tinh thần tổn thất mấy ngày nay của Tư Mã ái khanh.

Những cam kết nghe hấp dẫn lòng người đến vậy, tin tưởng bất kỳ kẻ nào đều sẽ vì những thứ này mà bất chấp tất cả ký tên.

Nhưng hắn không phải là người khác, hắn là Tư Mã Vô Úy.

“Hoàng thượng, nếu mà thần ký, người định xử trí Nam Như Ý này như thế nào?”

Ánh mắt mọi người rơi toàn bộ lên người Như Ý đang khóc đến hết sức đau lòng.

“Vốn ta muốn cách chức nàng từ phu nhân Tướng quân làm tiểu thiếp của khanh, để cho khanh có thể cưới chính thất khác bất cứ lúc nào, nhưng nàng cự tuyệt, vốn cho rằng cả nhà ái khanh có thể hài hòa, thôi nàng đi, để tương lai nàng và khanh một chút quan hệ cũng không có, khanh không cần phải lo lắng.”

“Cậu -”

“Ngươi cảm mến, ngươi có nghe mệnh lệnh của ta không? Ngươi không biết cải quân mệnh chỉ có một con đường chết?”

“Hôn quân này.”

Như Ý nhất thời mất khống chế mắng ra một câu đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng như vậy, tất cả mọi người ở đây cũng hít vào một hơi.

Tướng quốc và phu nhân vội vọt tới bên cạnh nữ nhi mình, quỳ hai chân xuống, cầu cạnh: “Hoàng thượng xin bớt giận, tiểu nữ nhất thời tình thế cấp bách, mới có thể lên tiếng mạo phạm -”

“Không thể tha thứ, người đâu, chuẩn bị rượu.”

Hoàng thượng gầm lên một tiếng, toàn bộ những người khác ngậy ngẩn cả người, ngay cả phu thê Tướng quốc cùng diễn trò cũng bị đùa giỡn ngoài đùa giỡn trong mơ hồ.

“Không đúng, Vương huynh, huynh diễn hơi quá, không phải như thế -” Phu nhân Tướng quốc vội vàng nói, lại bị Tướng quốc kéo lại, lấy ánh mắt ngăn cản.

“Nhưng mà, huynh ấy -” Phu nhân Tướng quốc không hề cam tâm.

“Yên tĩnh!” Long Ký Quang trách móc một tiếng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này thái giám bung lên ba ly rượu, đặt trước mặt Nam Như Ý.

“Nam Như Ý, nếu như ngươi không muốn rời khỏi Tướng công của ngươi, có thể, trong ba ly rượu này có một ly là rượu độc, ngươi chọn một ly uống xong, nếu như không chết, ta sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra; nếu như không may mắn trúng độc bỏ mình, vậy cũng chỉ có thể trách ngươi số mệnh không tốt rồi.”

Như Ý trợn to mắt, sắc mặt tái nhợt giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể té xỉu.

Tất cả đều không đúng!

Một cuộc thiết kế “Hưu thư ký” ép hai người nói ra lời thật lòng, sao lại diễn biến thành muốn đẩy nữ nhi vào chỗ chết?

Người đầu tiên không thuận theo chính là phu nhân Tướng quốc.

VVương huynh, Như Ý là mạng của ta, huynh định hại Tướng quốc không có đời sau à? Ta không chơi, Như Ý, chúng ta trở về.”

Phu nhân Tướng quốc kéo Như Ý tay định đi, lại bị Hoàng thượng quát bảo ngưng lại.

“Long Huyền vũ, muội quá can rở! Tướng quốc, thê tử của mình đưa đi quản giáo cho tốt.”

“Hoàng thượng, bây giờ thân là đứng ở bên công chúa, Hoàng thượng —— thật quá đáng.”

Một câu quá phận khiến Long Ký Quang tức giận đứng lên. “Ta quá đáng? Hai người dạy nữ nhi vô phùng, nữ nhân tam tông tứ đức tất cả đều ném ra ngoài chín tầng mây, hại ngày gả mất mặt, cũng hại thâm ái khanh của ta, cái gọi là lương Tướng trung thần khó cầu, nếu như muốn lựa chọn, thân ta là vua một nước, suy nghĩ vì thiên hạ bách tính an cư lạc nghiệp, đại nghĩa diệt thân là tất nhiên.”

“Nhưng -”

“Toàn bộ không cho phép nói, nếu không tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.”

Chưa từng thấy Hoàng thượng phát ra tính khí lớn như thế, mọi người đều bị kinh hãi, không dám nói nữa, ai bảo ngài là người có quyền thế nhất cả nước?

“Nam Như Ý, thật ra thì người cũng có thể không lựa chọn -”

Như Ý đột nhiên ngừng đầu, nàng lấy mu bàn tay lau nước mắt, hít sâu một cái rồi đáp: “Không cần lựa chọn, nếu muốn ta rời khỏi nam nhân ta yêu, ta tình nguyện chết.”

Nàng cũng không chọn, một hơi uống sạch tất cả ba ly rượu trước mặt.

“Như Ý, không thể!”

Sắc mặt Tư Mã Vô Úy thay đổi rõ rệt, không để ý mình bị trời go, giãy giụa đi tới bên cạnh nàng.

Nàng chậm rãi xoay người, đôi tay ôm lấy cổ hân, cả người chôn trước ngực hân khóc sục sùi.

“Ta yêu chàng, ta yêu chàng, trước kia ta làm ra những việc ngốc kia tất cả đều là ta ngu xuẩn, cho rằng kháng cự người thì có thể ngăn cản mình sẽ không yêu không coi trọng chàng, nhưng —— tất cả đều không còn kịp rồi, ta yêu chàng, yêu chàng hết thuốc chữa.”

Nàng lại sắp chết.

“Như Ý, nhìn mắt ta.” Giọng Tư Mã Vô Úy êm ái kiên định.

Nàng mở cặp mắt mờ mịt nhìn thẳng hân.

Tư Mã Vô Úy thâm tình khẩn thiết nói: “Ta rất vui mừng nghe được điều nàng nói, bởi vì ta cũng yêu nàng.”

Nàng cảm động đến nói không ra lời, chỉ có thể ôm thật chặt hân, dán sát mặt ở hân trước ngực khóc thút thít.

“Nhưng ta sắp chết rồi, sau khi chết nếu như chàng có đối tượng tốt hơn, chàng —— không cho phép cưới nàng ta làm chính thất, nguyên phối phu nhân của chàng chỉ có thể là ta, đây là ta dùng tính mạng cùng tình yêu của ta đổi lấy, nếu không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho chàng, ta nói được làm được.”

Lừa ghen của nữ nhân thật đáng sợ.

“Tình yêu của ta, đừng khóc, sẽ không chết.” Tay Tư Mã Vô Úy vốn bị trời dần lỏng lẻo, hân ôm nàng thật chặt. “Đừng khóc.”

“Ta —— tay của chàng không phải bị trời?” Nàng kinh ngạc nhìn hân, không hiểu vì sao hân lại có vẻ mặt đau lòng không dứt?

“Thật ra thì ba ly này chỉ là rượu thường mà thôi.” Hoàng thượng đi tới trước mặt hai người nói.

“Không có độc?”

“Đúng vậy, cho nên cháu ngoại gái thân ái của ta, đừng lo lắng cháu sẽ chết hoặc bị buộc rời khỏi trượng phu cháu yêu, nhiều lắm là say ba ngày ba đêm.” Vì gia tăng tính chân thật của đùa giỡn, hân ra lệnh dâng tam nhật túy.

Không say ba ngày chắc chắn sẽ không tỉnh.

Như Ý mới chợt hiểu ra mình bị lừa bỡn, lửa giận làm nàng muốn dùng lực đẩy hắn ra, nhưng hai cánh tay hắn ôm càng chặt, không để cho nàng có cơ hội tránh thoát.

“Người cố tình, đúng không? Tại sao chàng muốn thiết kế ta? Lá thư này cũng do chàng giao cho Hoàng thượng, đúng không?” Nàng liều mạng đánh lồng ngực Tư Mã Vô Úy, giận đến sắp giết người.

Một tay hắn túm lấy tay nhỏ bé của nàng. “Không sai, lúc ta thấy lá thư này, ta cảm thấy tức giận, lo lắng, nhưng đồng thời cũng hiểu một chuyện, chính là ta yêu nàng, ta không thể không có nàng, coi như không chữa thủ đoạn nào, ta cũng phải chiếm được nàng, hiểu rõ lòng của nàng.”

“Nếu như ta đồng ý rời khỏi chàng, đồng ý thực hiện lệnh Hoàng thượng ra, khi đó chàng sẽ thế nào?”

“Ta sẽ khiến nàng yêu ta đấy. Ta nói rồi, nàng nhất định phải dây dưa cùng ta cả đời, chỉ thuộc về một mình ta, cõi đời này không còn có người nào yêu nàng hơn ta, càng yêu nàng, càng có thể bao dung nàng.” Hắn nghiêm túc nhìn Như Ý, giọng nghiêm túc giống như thề với trời, khẳng định.

Nàng không cách nào mở miệng, cổ họng nghẹn lời.

Nàng muốn tức giận, cũng nên tức giận, nhưng ——

Không có cách nào.

Nhìn phụ mẫu và cậu bên cạnh, trong nội tâm hiểu rõ rõ ràng dụng tâm của bọn họ quan tâm chăm sóc, nàng không có cách nào trách cứ hắn nữa.

Mà Tư Mã Vô Úy, nam nhân nàng yêu, khi nàng thấy bất an che giấu dưới ánh mắt tinh táo, tự tin, nghĩ thầm, hắn còn biết sợ sao!

Có thể để vị đại tướng quân ở trên sa trường người gặp người sợ cảm thấy lo lắng, trong lòng Như Ý không khỏi đắc ý hả hê.

Lúc này, tam nhật túy phát tác, nàng cảm thấy toàn thân mình lâng lâng, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau.

“Như Ý!”

Tư Mã Vô Úy kịp thời ôm lấy nàng, mới khiến nàng tránh khỏi số mạng ngã nhào trên đất.

Để cho bọn họ khăn trương một chút cũng tốt, trả thù chút oan khuất nàng chịu, Như Ý hai mắt nhắm lại, nghĩ thầm.

Đội nàng tỉnh lại rồi tỉnh số từng người một, hơn nữa có một người thiếu nàng nhiều nhất, nếu như nàng không muốn hắn dùng cả đời cung chiều đến trả, nàng cũng không gọi Nam Như Ý.

Nàng yên lòng rúc vào trong khuỷu tay ấm áp của Tư Mã Vô Úy, chờ ba ngày sau tỉnh rượu, nghe hắn nói ba chữ “Ta yêu nàng” lần nữa.

Hơn nữa phải nói một trăm lần mới có thể.

Ai bảo hắn yêu nàng? Có đúng không?

Hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Thiên Hương 2: Phu Nhân Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.